

rozsévač rozsievač

11

november/listopad
2020
ročník 89

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Vyprávět budu
o Tvé spravedlnosti
Sme jedným telom
Niektoré padne
do úrodnej pôdy!

RODINA PODLE BOŽÍHO SRDCE

Proč mít dobré sourozenecké vztahy?

„Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně!“ (Ž 133, 1)

BJB Bernolákovo – Velké egyptské dobrodružstvo

Tešíme sa z toho, že napriek hrozbe vírusovej pandémie a mnohým opatreniam, ktoré s tým súviseli, sme aj tohto roku z Božej milosti mohli mať letný anglicko-športový tábor pre deti vo veku 7 – 14 rokov. V posledný júlový týždeň bolo preto v našom areáli veľmi rušno, všade bolo počut krik detí (66), taktiež hlasy, písťalku či megafón vedúcich skupín a učiteľov angličtiny (25), behanie hore-dolu pri hráčach a športoch či voľnom programe...

Téma tábora bola: *Velké egyptské dobrodružstvo* – príbeh Jozefa. Sme vďační Pánu Bohu, že sme počas týchto dní mohli deťom zvestovať pravdy Božieho slova a hovoriť s nimi o problémoch (hriechu) žiarlivosti a nenávisti, o zrade i utrpení, o Bohu a Jeho zvrchovanosti, spravodlivosti, milosti, odpustnenia a spásy v Ježišovi Kristovi. Sme vďační Pánovi, že sa svojím Duchom dotýkal životov detí a že Jozefov príbeh podnetil viaceru detí i dorastencov k otázkam, k zamysleniu sa nad vlastným životom, nad svojím vzťahom k Bohu, že sme mali príležitosť hovoriť s nimi o vieri v Spasiteľa Ježiša Krista, modliť sa s nimi a v niektorých prípadoch byť svedkami vyznania ich vieri. Veríme, že naša práca v Pánovi nie je márna a že v živote mnohých detí či dorastencov sa naplnia slová Písma: od deťstva poznajú pravdy Božieho slova, ktoré ich v Božom čase môžu učiniť múdrymi a privest ku spásie skrze vieru v Spasiteľa Ježiša Krista (2Tim 3, 15).

Darko Kralík

Pre mňa bol tábor počas pandémie akýmsi ostrovom nadprirodzenej Božej ochrany a lásky. V dôsledku opatrení sa nedostavil ani český, ani americký tím, ktoré predošlé roky v mnohom pomohli chodu tábora. Ostali

sme „sami“. Bola som v očakávaní toho, ako to celé dopadne. Namiesto tridsiatich dospelých zaangažovaných do príprav nás bolo desať. Potom sa pridali

priatelia, ktorí sú domáci, a zároveň je pre nich angličtina prvým jazykom, naši misionári. Boli obrovským prínosom pre nás všetkých. Celý zbor sa pridal pri varení večere, pečení koláčov, nosení ovocia. Bola to krásna ukážka spolupatričnosti. A nakoniec sa zapojili naše deti. Deti, ktoré donedávna boli súčasťou tábora ako účastníci, sa pridali ako pomocný tím vedúcich.

Bolo úžasné sledovať, ako pripravovali a realizovali hry často aj pre svojich mladších súrodencov, ako viedli skupiny detí z jednej aktivity k druhej, na obed a späť.

Ako zodpovedne kontrolovali, či majú deti ruksaky, čiapky, flaše a rúška, keď sa išlo dnu. Ako ráno merali teplotu a dezinfikovali ruky. Ako fotili a nahrávali videá, nosili vodu, rozdávali keksíky a rátali deti v svojich skupinách.

Ako viedli všetkých k chvále a oslavе Pána Boha. Bol to jeden z tých momentov, keď ste nesmierne hrdí na to, že ste rodič, strýko, teta, suseda odvedla. Som vďačná Pánu Bohu, že som to mohla zažiť, že nás ochránil, že sme všetko zvládli a že som videla, ako Boh pracuje na našich srdciach, na srdciach našich detí a na srdciach účastníkov tábora.

Lýdia Podobná

Obsah

BJB Bernolákovo – Velké egyptské dobrodružstvo.....	2
Šíriť pokoj.....	3
Rodina podle Božího srdce.....	4
Pro mít dobré sourozenecké vztahy?	
Vzájemně se žádáme o modlitby.....	5
Sme jedným telom.....	6
Úžasná Boží milost	
Malawi v čase pandémie.....	7
Vyprávět budu o Tvé spravedlnosti.....	8
Z Podípska.....	9
50 rok spievokolu JAS.....	10
Plagát – Stretnutie všetkých Jasákov	
Sestra Marie Šedivcová oslavila	
100. narozeniny.....	12
Dvojaké umieranie	
Příbeh z dovolené.....	13
Zodpovědnost nesu já	
Kluďas, čo odzbrojuje.....	14
Svetový deň modlitieb baptistických žien	
Láska ve vztahu	
O tých, čo nás predili.....	15
Deň sa začína.....	16
Koniec dňa	
Spomienka na Radka.....	17
Niekteror padne do úrodnnej pôdy	
Setkání s Ježíšem	
Jak málo stačí	
Predplatné časopisu Rozsiveač 2021.....	18
Bůh nám dal svobodu	
Treba si zvolit	
Život J. A. Komenského.....	19
Redakční oznamy a inzerce	
P. Kondač: Habakuk našej doby.....	20

roszievač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predsedia Redakčnej rady: Ján Szöllősi

Séfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláz, D. Jerská, M. Jersák, M. Kešjarová,

R. Ornošová, L. Podobná, E. Pribulová

Grafická konцепcia časopisu: Ján Boggero

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková,

E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,

Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava,

tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsiveac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberateľ v SR: predplatné 17,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,55 €) + poštovné, prvopredplatiteľ máj během celého roku zlatu 50 % na predplatném (nie na poštovnom). Poštovné - zbohy: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,5 € za kus a rok.

Odberatel v ČR: Předplatné 440,- Kč (cena jednoho výtisku 40,- Kč) + poštovné, prvopredplatiteľ máj během celého roku slevu 50 % na předplatném (na poštovním). Poštovné - zbohy: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 40,- Kč + 25,- Kč poštovné za kus a rok.

Odber v zahraničí: predplatné 17,- €, aktuálne poštovné 29,- €.

SR: IBAN: SK30 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napište meno odberateľa. Var. symbol: 888. CR: Česká

sportelna Praha, č.ú. 6312309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsiveač – časopis

Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská

republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.:

GIBASKBX Clearing, SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT,

SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v CR, Na Topolce 14,

Súlovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu číslo 11/2020: 1. 10. 2020

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zveřejněné články nemusejí vyjadřovat názor redakce.

Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněny.

Na otázku, proč mít dobré sourozenecké vztahy, bych odpověděla slovy žálu 133, 1: „Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně!“

Není nad klid a pokoj v bytě, v domě. Tak je možné překonat všechny možné životní situace. Když přichází domů unavený/ná z práce, potřebuji nutně vejít do klidného a pokojného prostředí.

Pokud jeden na druhého vzhlíží s nevolí, nemohu v klidu odpočívat, hrát si s dětmi, psát s nimi úkoly, vařit večeři, ani se připravovat na další den. Vše se děje v nervozitě a nepřísní nikomu v domě tělesné ani duchovní zdraví. Jediná pomoc je urovnání vztahů.

Zjistit při společných rozhovorech důvody neklidu, omluvit se, vzájemně si odpustit. Řekněte si, to se to radí, ale jak to udělat? Není to vůbec jednoduché. Je nutné přizvat k rozhovoru Pána Boha. Ze svých vlastních zkušeností

vím, že bez Boží pomoci a Jeho zásahu není možné vše urovnat a odpustit.

On přesně ví, co prožíváme a už dávno má tu věc vyřešenou. Jen se Mu musíme poddat. To je asi to nejtěžší, ale nevzdáváme to, vždyť jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně. V úvodu však zněla otázka proč mít dobré sourozenecké vztahy. Jedná-li se o vztahy sourozenců, kteří už založili svoje vlastní rodiny a bydlí každý zvlášť, mohou si při dobrých vztazích vzájemně pomáhat, společně vzpomínat na dětská léta, navštěvovat rodiče a až rodiče odejdou, mohou okusit, jaké to je, mít ještě tady na světě rodinu. Jiná je situace při společném bydlení dospělých rodiných bratří a sester. Pokud mezi nimi stále dochází k neshodám, mohou se pokusit společně se domluvit na pravidlech soužití. Jestliže takové domluvy nepomohou, pak nezbývá, než se rozdělit a bydlet každý zvlášť. Tak se stalo i Abramovi při jeho

Proč dobré sourozenecké vztahy? Šírit pokoj...

cestě do země zaslíbené. Dopravázel jej tehdy jeho synovec Lot. Společně došli na místo, kde jím země nevynášela tolik, aby mohli sídlit

spolu (Gen 13, 6). Pastýř

stáda Ábramova a pastýř

stáda Lotova se začali mezi sebou hádat. Tehdy řekl

Abram Lotovi: „**At nejsou**

rozepře mezi mnou a tebou

a mezi pastýři mými a tvý-

mi, vždyť jsme muži bratři.

Zdalík není před tebou celá země? Odděl se prosím

ode mne“ (Gen 13, 8–9). Abram cítil, že takto spolu pohromadě žít nemohou.

Věděl, že by to nedělalo dobroru. Dnes se sice nejedná o pastviny, ale k rozepřím dochází i v dnešních rodinách kvůli různým věcem a někdy společné soužití sourozenců není možné. I zde je třeba prosit Pána Boha o usmíření. Proč?

Jistě nejsem sama, kdo touží bydlet se svými bratřími svorně, abych zažívala dobro a blaho. Co je však také velmi těžké, je situace, kdy vzniknou spory mezi bratřími a sestrami ve sboru. Jsem velice vděčná za našeho bratra kazatele s manželkou. Mají totiž mocný dar od Boha: pokojné, klidné jednání a moudrost.

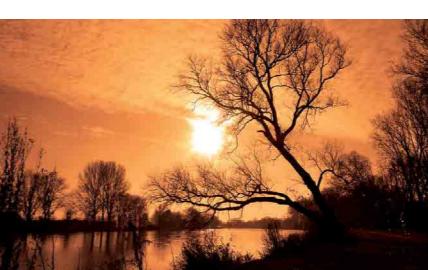
To je velice důležité. Jak jistě víme, spor může přijít a také přichází kvůli úplným malíčkostem. Tu malíčkost dokáže ten zlý zvěřit tak, že se lekáme.

Ale začneme-li o tom spolu mluvit, „bublina“ splaskne a nastává v srdeci pokoj. Je po-

třeba problémy zavčas řešit.

Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně“ (Ž 133, 1).

Prosím, Pane Bože, vejdi do mého srdce a vlož do něj Tvoji lásku, abych mohla kolem sebe šířit pokoj.

Rodina podle Božího srdce

Proč mít dobré sourozenecké vztahy?

Starozákonný text:

„Neprechovávaj vo svojom srdci nenávist voči svojmu bratovi. Rozhodne však pokarhaj svojho blízneho, aby si jeho hriech nevzał na seba“ (Lv 19, 17).

„Aké je dobré a milé, keď sú bratia spolu! Je to sťa najvzácnnejší olej na hlave, čo steká na bradu, na Áronovu bradu, čo steká na okraj jeho rúcha. Je to sťa rosa na Chermóne, čo padá na sionské vrchy. Tam udeľuje Hospodin požehnanie a život naveky“ (Ž 133, 1 – 3).

Starozákonný text:

„Nebudeš ve svém srdci chovat nenávist ke svému bratu, ale budeš trestat svého bližního podle práva, a neponeseš následky jeho hřichu“ (Lv 19, 17).

„Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně! Jako výborný olej na hlavě, jenž kane na vous, na vous Áronovi, kane mu na výstřih roucha. Jak chemrónská rosa, která kane na siónské hory. Tam udílí Hospodin své požehnání, život navěky“ (Ž 133, 1–3).

Novozákonný text:

„Ved' zvest, ktorú ste od začiatku počuli, je, že sa máme navzájom milovať. Nie ako Kain. Bol zo Zlého a zabil svojho brata. A prečo ho zabil? Pretože jeho skutky boli zlé, no bratove spravedlivé“ (1J 3, 11 – 12).

Novozákonný text:

„Neboť to je zvest, ktorou jste slyšeli od počiatku: abychom se navzájom milovali. Ne ako Kain, ktorý bol z dábla a zabil svého bratra. A prečo ho zabil? Pretože jeho vlastní skutky byly zlé, kdežto bratovy spravedlivé“ (1J 3, 11–12).

Stejně jako jsme v minulém čísle Rozsévače připomínali důležitost dobrých vztahů s rodiči, připomínáme i důležitost dobrých vztahů mezi bratry a sestrami doma i ve sboru.

Soustředme se na vztahy dospělých rodnych bratrů a sester. Jako malí jsme si spolu hráli nebo se pokoušeli, ale to je dawno pryč. Dospělí jsme a nebudeme přeče stále nosit křivdy, které se na nás náš malý bráška nebo sestřička dopustili. Postavme se jako dospělý člověk a odpouštějme všude tam, kde je třeba.

Před námi je celý život a máme jej prožít v klidu a míru, s pokojem Božím v srdci, bez nenávisti. Četli jsme v Božím slově, že se máme navzájem milovat. Proto nepřechovávejme v srdci nenávist vůči bratru ve sboru, který nám možná něčím ublížil. Nemá to smysl. V srdci plném nenávisti není místa pro lásku. Pokud máme ten problém, prosme, aby nás Pán Bůh od nenávisti očistil a vložil nám do srdce Ducha svatého, který je plný lásky. Pán Bůh jistě odpoví na naše volání. Odstraní z našeho srdce vše nečisté a zaplní to prázdné místo svým Duchem svatým.

Můžeme prosit o nové srdce: „*Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mé nitru pevného ducha*“ (Ž 51, 12).

Bůh od nás žádá: „*Miluj svého bližního jako sám sebe*“ (Mt, 22, 39). To je z lidských sil nemožné.

Proto potřebujeme mít stálý úzký vztah s Pánem Ježíšem. Jedním z pravidel dobrého vztahu je také toto slovo: „*Kdo stojí o lásce, příkrývá přestoupení, ale kdo je přetřásá (obnovuje), rozlucuje důvěrné přátele*“ (Př 17, 9).

Co s tím dnes?

Brániš se smíření s bratrem nebo sestrou? Stojíš si raději „na svém“? Myslím, že Tvoje pravda je důležitější? Je „ta věc“ tak těžká, že vypadá neodpustitelně? Myslím, že mu/jí nemůžeš odpustit, protože by to pro něj/ni bylo příliš jednoduché? Že za to, co ti udělal/la, si přece odpustění nezaslouží? Necháš si radit v této věci od svých vrstevníků, místo, aby ses začel do Božího slova a poradil se s Bohem a se staršími? Dráždí tě, že skutky bratra/sestry jsou spravedlivé, kdežto ty tvoje nikoliv? Toužíš po Božím požehnání a stojíš o lásku?

Ve třetí knize Mojžíšově je kromě jiného zapsáno: „Nebudeš ve svém srdci chovat nenávist ke svému bratru/sestre.“

To je Boží přikázání. V listu Koloským je napsáno: „*Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy*“ (Kol 3, 13).

Vzájemně se žádáme o modlitby

Hlavním tématem Rozsévače č. 11 jsou vztahy mezi sourozenci. I ty je dobré mít v pořadku. Není to jednoduché a možná se i něco pokazí, ale stojí za to vše urovnat. „Na tvém území ti (Bůh) zjednal pokoj“ (Ž 147, 14).

V následujícím rozhovoru nám jedna z našich sestrer dovolila nahlédnout svýma otázkama do své vlastní rodiny, kde jednal Bůh...

Kolik máš sourozenců?

Mám sedm sourozenců, šest sester a jednoho bratra, který je poslední. Dvě ze sester jsou z dětského domova (v pořadí po mně).

Kolikátá v řadě ses narodila?

Narodila jsem se čtvrtá v pořadí, za šest let po mé o stupeň starší sestře.

Jak jsi prožívala dětství v početné rodině?

Své rané dětství jsem prožívala do pěti let jako nejmladší – musela jsem chodit jako první spát, se staršími sestrami jsem si nevyhrála, neboť už měly jiné zájmy. Na druhou stranu se po mně tolík nechtěly vykonávat domácí práce, kterých bylo v rodinném domě se zahrádou a zvířaty hodně. Maminka byla „generál“ a pro mě velká autorita, trochu vzdálená i proto, že na mě neměla tolík času. Velkou část mě výchovu svěřovala mým starším sestrám. Nejčastěji mě o stupeň starší sestře, kterou jsem kvůli tomu moc neměla ráda.

Byly jsme spolu v pokojíčku, a tak mě nutila si uklízet věci, chtěla mě oblékat jinak, než jak se líbilo mně, říkala mi, co mám dělat. Ani ona to se mnou neměla jednoduché, ale tyto antipatie trvaly jen do doby, dokud jsme bydlely v jedné domácnosti. Teď se máme moc rády a jsme si blízké. Zároveň si zpětně uvědomují, že mě toho hodně naučila, tak jako i další dvě starší sestry. Předeším domácí práce, do kterých jsem se postupně zapojovala. V mých deseti letech přibyly do rodiny sestry z dětského domova (7 a 8 let) a zároveň krátce na to maminka onemocněla vážnou nemocí, která ji vyřadila z domácnosti. To měl nejmladší 2 roky. Tatínek o maminku pečoval doma. Hodně pomáhaly starší sestry, širší rodina, přátelé a sbor. Myslím, že nás to jako sourozence hodně semklo a věřím tomu, že mnohé modlitby naši nelehkou situaci pozvala a nenápadně obracely v požehnání, ačkoliv to bylo někdy až otřesně období. Když se v mých 16 letech vdala poslední ze starších sester, stala jsem se najednou z prostřední sestry nejstarším sourozencem. Mamčin rád jsem měla v sobě zakódovaný už jen já. Každý měl

jiný názor na to, jak vypadá pořádek a pro tatínka nebylo jednoduché se v tom vyznat, takže se mezi nás ráději moc nepletí. Pro mě to bylo těžké a frustrující období, ale zároveň mě to nakonec vedlo blíž k Bohu a nás všechny k tomu, že jsme se postupně víc zaměřili na snahu se nějak domluvit, abychom přežili a aby se nám žilo lépe.

Se kterými z tvých sourozenců sis nejvíce rozuměla a proč?

Když jsem byla ještě asi čtyřletá, byla mojí oblíbenou sestrou ta druhá v pořadí. Byla ke mně nejmilejší a často mě bránila před hloupými vtipky zbylých dvou starších sester. Pamatuji si, že jsem měla období, kdy jsem za ní pořád chodila, abych nemusela být sama. Nenechala jsem ji nic udělat. Poradila mi, že když se budu cítit sama, můžu se modlit. „Pán Ježíš je pořád s tebou a má tě moc rád, můžeš mu říct všechno, co máš na srdci,“ říkala a mně to pomohlo. Bylo to asi takový začátek mého duchovního života.

Rozuměla jsem si ale i s dalšími sestrami. Nejstarší sestra nás brala na výlety a pomáhala v domě s opravami. Nejbližší jsme si byly, když jsem s ní v dospívání bydlela v pokoji.

Povídaly jsme si o všem možném, poslouchaly jsme rády hudbu, pečovaly o papouška, který v pokoji bydlel, a taky jsem s ní měla víc

klidu na učení než předtím. Společný pobyt v tomtéž pokojíčku nás pozměnil sblížil i s nejmladší sestrou.

Vlastně si myslím, že přes různé neshody a rozdílnosti se máme rádi všichni. Sestry z dětského domova byly oproti nám temperamentnější. Všichni jsme s nimi měli hodně tříčich ploch, ale zároveň jsme se vzájemně velmi obohatili a vybavili do života. Ony se od nás učily citlivosti a my od nich možná větší průbojnosti. Z období dospívání nejraději vzpomínám na zážitky, kdy jsme se všichni rozhodli, že budeme spát v jednom pokoji. Do noci jsme si povídali a hodně se u toho i nasmáli. Také jsme společně pečovali o různé domácí mazlíčky nebo hrály karty či jiné hry.

Roztomilé mi připadá, jak jsme utužili vztah s mým o osm let mladším bratrem. Ten se vždy těšil na můj návrat z kolejí a předcházel mi, abych mu půjčila počítac. Byla jsem pak ta starší hodná ségra, která nebyla tak často doma, a když potom přijela, bylo to lepší.

Proč myslíš, že je dobré mít sourozenecké vztahy v pořadku?

Neumím si ani představit, že bych s někým ze sourozenců měla vztah v nepořadku. Jsem vděčná za to, že se nám vztahy staly prioritou asi i kvůli nelehké rodinné situaci, a přestože jsme k sobě upřímní, je to většinou v lásce a máme vždy dobrou vůli si věci vyjasnit a nebýt dlouho v rozepři. Jsme spolu moc rádi. Všichni jsme společenští a máme dobrou partu, kterou utužujeme pravidelnými setkáni při oslavách nebo jiných příležitostech. S každou ze sester, i s bratrem, si mám co říci a je to pro mě jeden z největších pokladů, co mám. Jsem vděčná hodně i za to, že si rozumíme duševně, i když taky ne ve všem. Všichni jsme vyrůstali v jednom církevním společenství a víme, že se můžeme vzájemně žádat o modlitby v těžkých situacích.

Jak toho docílit, když je každý člověk jiný?

Myslím, že u nás je to posíleno právě i tím, že jsme měli nemocnou maminku, která po 13 letech nemoci zemřela. O to víc si teď vzájemně rozumíme. Myslím, že každá z nás, i bratr, jsme si už brzy uvědomili, že vztahy jsou cennější, než trvat na tom, jak by mělo co být podle představ jedince. Je pro nás samozřejmostí brát jeden na druhého ohled.

Co když si spolu vůbec nerozumí? Jak to řešit?

Je to už dlouho, co nesdílíme se sourozenci jednu domácnost a vyhovuje mi to tak více. Opravdu nebylo vždy snadné se domluvit. Těžké pro mě bylo zejména vyjít s přestounskými sestrami. Pomáhalo mi většinou poradit

se se staršími sestrami nebo s nějakou dospělou autoritou. Ty ale také nebyly vždy po ruce. Rozdílné představy o chodu domácnosti nás dříaly, ale zároveň formovaly a učily jsme se hodně z vlastních chyb. Myslím, že nám hodně pomáhala rodinná zamyšlení. Tatínek trval na tom, abychom se každý večer všichni sešli, přečetli si biblické nebo jiné zamyšlení a na závěr se pomodlili. Mnohdy se nám nechálo. Často se stalo, že jsme se u toho pohádali, což mělo ale paradoxně terapeutický výsledek. Možná by jinak nenastala příležitost problémy pojmenovat. Říkali jsme si při tom, jak bylo správné to řešit podle Pána Boha a taky jsme zpívali chvály a křesťanské písničky. Nakonec vždy zazněla otázka: „Kdo se dnes pomodlí?“. Tomu se zpravidla vyhnul ten, kdo měl špatně svědomí. Měli jsme taky velkou oporu v širší rodině. Vzpomínám hodně na rady od své tety, maminčiny sestry. Balzámem

Téma a úvahy

pro mě bylo její pochopení a otevřenost k naslouchání. Jejich rodina byla té naší nejbližší. S jednou sestrou jsem ale měla vážný spor, opravdu jsme si v tom období vůbec nerozměly a zhoršila to písemná korespondence. Díky Bohu, vůli nás obou to řešit a jedné věřící ženě, která se zároveň zabývala vztahovým poradenstvím, jsme se usmířily a naučily se spolu vycházet. To se postupně přerodilo v krásný vztah, trvající dodnes. Už si ani přesně nepamatují, co jsme tehdy řešily. Vím jen, že jsme obě byly silné osobnosti s rozdílným pohledem na svět. To nás zároveň dráždilo, ale hodně jsme se od sebe vzájemně naučily.

Co bys chtěla k tomuto tématu říci?

Být součástí velké rodiny s harmonickými vztahy je pro mě velké bohatství. Samo chci mít tři děti. Myslím, že tak budou mít sourozenci jeden ve druhém a třetím větší oporu, než kdyby byli jen dva. Zároveň si uvědomují, že je to velká zodpovědnost a starost. Proto vím, že většinu počtu dětí se chci vyhnout. Život ve velké rodině je velký šrumec a nese s sebou hodně obětí. Není vůbec samozřejmé, že při takovém množství dětí jako je osm, se podaří všem dát potřebnou péči a pozornost všemu, co potřebuje řešit. Tam už si musí pomáhat vzájemně a nebát se říkat si o pomoc i vzení. Jsem vděčná svému tatínkovi za vytváření modlitby za nás všechny. Jeho častá věta byla: „Kdybych měl všechno řešit, tak se z toho zblázním.“ A byla to pravda. Dnes je to dalších 13 let od doby, kdy maminka zemřela, a my se radujeme, že i tatínek mohl rozkvést s novou ženou, kterou máme všichni moc rádi a spo- lečně se rádi scházíme v našem rodinném domě.

Sme jedným telom

Ak uvažujeme o cirkvi, venujme pozornosť vete apoštola Pavla: „... v jednom duchu my všetci sme pokrstení v jedno telo“ (1K 12, 13a). To znamená, mestný zbor je *jedným telom*, predušený k dobrým súrodeneckým vztahom. A to aj vtedy, keď sú v nom údy, ktoré sa zdajú byť slabšími, aj tie sú veľmi potrebné.

Ale poznáme sa, súrodenecké vztahy medzi nami nie sú vždy dobré. Zrejme to nebolo jednoduché od samého počiatku. Zarmútený apoštol Pavol volá k jednomyselnosti, k jednej a tej istej láske ku všetkým. Povzbudzuje veriacich, aby

opúšťali zlo, nič nerozobili z ctižadosti ani pre marnu chválu, ale v pokore pokladali jedni druhých za výsah od seba. Pán cirkvi myslí vždy na naše dobro,

nenecháva nás odkázaných samých na seba, na vrtochy a pocity sebeckých pováh. Učí nás, aby sme sa vychovávali a starali jeden o druhého. Keď hovorí o vinnom kmeni, do ktorého sme vstupení, vychováva nás, aby sme sa neuspokojili s ovocím, ktoré sme už prinesli, ale aby sme **prinášali viac a viac ovocia**. Apoštol Pavol myšlienku o ovoci vysvetluje prakticky: máme zobrať a niesť bremenné druhých a využívať svoj čas na konanie dobra všetkým, najmä domácim viery. Z Božej strany je pre každého z nás práve

„Ale budte vospolok dobrovití, milosrdní, odpúšťajúci si, ako aj Boh odpustil vám v Kristu“
(Ef 4, 31 – 32).

Ona je trpežlivá, je dobrovitá, nezávidí, nevypína sa, nie je sebecká, nerozčíluje sa, nezmýšla zle, neraduje sa z neprávosti, ale teší sa s pravdou...

Skvosty Božej lásky, ako veľmi ich potrebujeme, aby sme mali dobré súrodenecké vztahy! Sme zahanbení, najmä keď sa napomíname a sme povrchní v láске. Ale nevzdávajme sa, skvosty Božej lásky budú aj našimi. Jeho láska v nás bude žiť a zdokonalovať sa. Slovami apoštola Jána: „Milovaný, keď si nás Boh takto zamiloval, aj my sa máme milovať navzájom. Boha nikto nikdy nevidel; ak sa milujeme, Boh zostáva v nás a Jeho láska je v nás dokonalá“ (1J 4, 11 – 12).

Zakončíme upozornením, že posledná prosba modlitby, ktorú nám Pán zanechal, – „a neuved’ nás do pokušenia, ale zbav nás zlého!“ – je najúčinnejšou zbraňou v boji proti zlu, ktoré chce nad nami vládnut. Taková je ta úžasná Božia láska!

J. Stupka

Ilustračné foto

Úžasná Boží milost

„On vú, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach“ (Žalm 103, 14).

Tá selhání nejsou pro Boha žádným překvapením. Počítá s nimi. Ví, z čeho jsme stvořeni; stvořil nás přece On sám. Bible říká: „On vú, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach“ (Žalm 103, 14).

Bůh nás neprestane mít rád kvůli tomu, že jsme něco zpátkali. Ústředním poselstvím Bible je, že *tě Bůh má rád nikoli proto, z čeho jsi udělán, nýbrž kvůli tomu, kdo je On a co udělá*. Udělal tě. Miluje tě. Všechno je v pořádku. Nemůžeš způsobit, že tě Bůh bude milovat méně. Miluje tě právě tolik tehdyn, když máš špatné dny, jako když prožíváš dny dobré. **Jeho láska se neodvozuje od tvé výkonnosti.**

Bible má pro to zvláštní výraz: **milost**. A ta je naprosto úžasná. Bůh se na tebe dívá a říká: „Rozhodl jsem se, že tě budu milovat. A ty mi v tom nemůžeš zabránit.“ A Jeho láska k nám se nevytratí, i když se třeba až směšně znemožníme. Je to vžaně úžasná milost. Stačí, aby sis tu Jeho milost uvědomil, a hned v tobě při vzpomínce na tvá selhání může nastoupit pohoda – a odvaha riskovat dál.

Třeba jsi o odpuštění jedné a téže věci už Boha žádal mnohemkrát. Možná nemáš jistotu, zda si tu Jeho lásku a milost zasloužíš. (V tomhle se můžeš ubezpečit rovnou: nezasloužíš). A jsi přesvědčen, že Boha už to tvé věčné úsilí unavilo. (Neunavilo)

Rozhovor s tebou Boha nikdy neunaví. Nikdy není příliš zaneprázdnen. At k Němu přijdeš s prosbou o odpuštění sebečastějí, buďte tě očekávat s otevřenou náručí. Třeba byla u vás doma, když jsi vyrůstal, normou lásky, vázaná na podmínky. City rodičů vůči tobě se zakládaly na tom, jak jsi byl úspěšný ve studiu, ve sportu nebo ve společnosti. A když jsi v některé z těchto oblastí selhal, vnímal jsi, že vaší ve své láse k tobě ochladli. Můžete si dopřát uvolnění – Bůh s tebou takhle nejedná.

Bible říká: „(Bůh) vymazal dlužní úpis, jež hož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž“ (Kol 2, 14).

Zivot křesťana není bez chyb, může však být svobodný od viny. Bůh má pro tvá selhání pochopení – a má tě rád navzdory těmto selháním.

Taková je ta úžasná Božia láska!

Rick Warren

Malawi v čase pandémie

SLUŽBY V UBWENZI

Tu v Ubwenzi funguje aj kresťanská škola a škôlka. Je to tiež dobrá možnosť na hľásanie evanjelia v moslimskom prostredí. Po polodní som mohla ísť na prechádzku a vidieť pári známych. S rodinou Bergerovcov sme raz íšli aj na túru do hory Mulanje, videli sme aj menší vodopád. Moje narodeniny sme oslavili v menšom kruhu v Blantyre. Tu v meste som chodila s Bergerovcami do ich zboru „Word Alive“ – Živé Slovo.

Kázne boli veľmi dobré a služba chváliacej skupiny bola tiež požehnaním. Zbor sme mohli navštěvovať až do Veľkej noci a každý štvrtok sme mali domácu skupinku. Samozrejme sme si museli pred vstupom vždy umýť ruky a sedieť vo vetrané miestnosti nie príliš blízko pri sebe. Spoločenstvo, duchovný pokrm a modlitba boli veľkým povzbudením hlavne v začiatocnom období, keď sme ešte nevedeli, ako sa bude situácia v Malawi vyvíjať. Mohli sme sa len modliť, čakať a dôverovať Pánovi.

Teraz sme už pokojnejší, lebo vieme, že pandémia u nás zatiaľ neohrozila veľa ľudí. Tunajší zdravotný systém by to nezvládol. Pán Boh ochraňuje túto krajinu, veľa ľudí a zborov sa tu modlí a prosí Ho o to. Aktuálne sme mali 1 800 prípadov, no počet nakazených rastie. Za celý čas nezaviedli v krajine zákaz vychádzania, i keď to bolo naplánované na tri týždne. Väčšina ľudí tu žije z toho, čo si práve v ten deň zarobí, nemá možnosť zakúpiť si veci a potraviny dopredu. Aj sociálny odstup sa tu ďaleko dodržuje.

Kedže jazyk Čičeva sa viac používa na videiku, 23. apríla som sa prestahovala do Čilongy, kde má Liebenzellská misia projekt rozvoja videika.

Ľudia na videiku sú veľmi piateľski, každý zdraví každého. Bolo dobré byť v spoločenstve. Každý ráno sme mali stíšenie s učiteľmi a spolupracovníkmi ma povzbudzovali v komunikácii.

Moja pomocníčka Cecilia pracuje inak v škôlke, ale v tomto období mi venovala dve hodiny denne.

Zaobrali sme sa rôznymi vecami: Prekladali sme biblické príbehy do čičevčiny, rozprávali sme sa o obrázkoch, o kultúre a o aktuálnych veciach, učili sme sa a prekladali sme pesničky. Som za ňu vďačná, kvôli mne hovorila pomaly a opakovala veci viackrát, trpeživo ma opravovala a povzbudzovala ma, aby som sa nebála používať reč napriek chybám.

Náš prednášateľ, kazateľ Tione, hovoril o troch hlavných oblastiach: 1. dôležitosť sebastikumia – či nás nezmylíli falošným učením, 2. spôsoby falošných učiteľov a 3. naša úloha: verne hľať Slovo Božie.

Učili sme sa veľa vecí z pohľadu Biblie a tiež praktické veci, ktoré chceme aplikovať, ako napr. príprava kompostu. V druhej polovici júla sa tu bude konať školenie pre učiteľov detskej besedy.

V kontajneri prišli aj učebné pomôcky a deky, ktoré sme mohli rozdať sirotáim v trinástich okolitých dedinách. Je to veľký dar v tomto chladnom období.

Ako znak úcty sa tu dar prijíma dvomi rukami a niektorí si pri tom aj čupnú. Naši misionári pri takýchto akciách využijú možnosť na hľásenie Slova Božieho.

Takto slúžila Veronika Urschitzová: **VĚDKA ZA** dobrú úrodu kukurice v celej krajine, požehnaný čas v Ubwensi, odhodlaných učiteľov v Ubwensi, kontakt cez internet s liebenzellskými misionármi a misionármi TAN, za službu malawíjskych spolupracovníkov v detských centrách TAN v čase pandémie a za zdravie detí, za pokojné voľby 23. júna a za nového, veriaceho prezidenta.

PROSBA ZA ďalších učiteľov pre nový školský rok, začatie mládežníckych stretnutí v Ubwensi, duchovné a telesné zdravie detí v detských centrách TAN, aby nasledovali Pána a mohli sa zase vrátiť, povolenie medzinárodných letov.

Počas pandémie nás Pán učí okrem iného byť závislejšími na Ňom a priať Jeho vôle.

Mnohokrát si pripomínam verz z Matúša 26, 39, kde sa Pán Ježiš takto modlí: „...no nie ako ja chcem, ale ako Ty.“

Aj ja som mala plány a predstavy na toto obdobie, ale potrebujem sa učiť prijať túto situáciu z Božích rúk a odovzdať Mu vedenie. On má dobré plány pre miňa, pre nás.

Dákujeme pekne za vaše povzbudenie, za modlitby a finančnú podporu.

Zonse zitheka ndi Mulungu! – **Všetko je možné s Pánom Bohom!**

Vaša Silvia

Vyprávět budu o Tvé spravedlnosti

Myslím, že každý člověk, podívá-li se zpátky na svůj život a má-li dobrou vůli, musí ve vlastní životní cestě najít i linii Boží lásky a spravedlnosti. Nic není nahodilé. Všechno má smysl. Panovník vesmíru, Stvořitel nebe a země doveďte i ty nejpodivnější zákruty života použít ke své slávě, pokud se mu nevzpíráme.

Narodila jsem se těsně po druhé světové válce ve Východních Čechách do staré selasko-mlynářské katolické rodiny. Moje babičky byly jako rodné sestry Babičky od Boženy Němcové a dědečkové, strýcové i tatínek nemělidaleko do hrdinů z románu Aloise Jiráska. Vyrrostla jsem v kulturním prostředí venkovského středního stavu, kde se hodně četlo, muzicívalo a věrně chodilo do kostela a zpívalo na kostelním kůru.

Díky tomuto prostředí jsem nikdy nebyla nevěřící. Pravda, moje víra byla hodně romantická a možná i trochu pověřivá, ale nebyl to ateismus. Věřila jsem, že Bůh je, vidím a případně i trestá.

Je jistě otázkou pro daleko moudřejší hlavy než je má, proč musel do ideálů První republiky, jemuž tak silně věřili moji předkové, především dědeček legionář, vpadnout hněv proletariátu, který vytvořil v celonárodně přijatý protibozský socialistický režim paděsátých, šedesátých a sedmdesátých let. Ale opět vidím, že i to nám všem bylo jakýmsi zvláštním způsobem k dobru.

V sedesátém sedmém roce jsem se vydala se vši romantickou představou o lásce českých Mářinek, ale vzala jsem si muže, který svůj život nastartoval pohonom moderního myšlení: Bůh je mrtev. Manželství věřící dívky s nevěřícím mužem dlouho nevydrželo.

Brzy jsem zůstala sama se dvěma malými dětmi ve věku tří a šesti let. Ale teprve tehdy, s probuzením ze vši romantiky včetně té náboženské, přišlo to nejkrásnější a nejryzejší. Je zajímavé, že opravdu ryží se rodí ze slz. Byl to můj sedmnáctý žál Bronislav Matulík (dnes kazatel Církve bratrské), který mi poprvé vysvětlil, kdo je doprovody Pán Ježíš, co pro mě udělal na kříži a co je Bible. Moc jsem mu nerozuměla, ale Broňa mi u nás doma nechal malou pašovanou brožurku s titulem Zdařilý křesťanský život a já díky ní pochopila, že můj křesťanský život nemůže být zdařilý, protože jsem nikdy nedala Pánu Ježíš celé své srdce. Chodila jsem za Ním do kostela, ale v soukromí mého srdce pro Něho bylo velmi málo místa.

Obracela jsem se k Bohu s prosbami: „Pane Bože dej! Pane Bože pomoži“, ale nikdy mě nenapadlo se zeptat: „Pane Bože, co si přeješ Ty?“ Dodnes je pro mě fascinující, že Bůh nepotřebuje žádné slavné kostely, obrazy ani obrádky roucha – Jemu doprovody stačí hlučoce upřímné, zkroušené srdce. A tak se stalo, že jsem doma v ložnici mohla prožít své životní obrácení a znovuzrození. A pak

se začaly dít věci, které jsem už mnohokrát popsala na různých místech, takže teď zůstanu u toho nejzáhadnějšího. A to bylo v osmdesátých letech minulého století mé setkání a sblížení se s rodinou Jiřího a Lidušky Dedečiusových v Brně, kteří v té době intenzivně spolupracovali na tajném nahrávání pořadů pro českou redakci radia TWR v Monte Carlu. Na Dedečiusových mě překvapovalo úplně všechno. V prvé řadě jejich obrovská vydání Pánu Ježíši a ochota kdykoliv o Něm mluvit. Láska k Pánu Ježíši se projevovala zároveň láskou a úctou k Bibli, modlitbou a věrností ve službě technického zajištění jednotlivých nahrávek i programů. Jiří i Lída byli oba normálně zaměstnaní. Lída myslím dokonce pracovala na směny. A přesto Bohu sloužili – dnes bychom řekli – na stoprocentně plný úvazek. Všechny svý čas dávali Bohu. A to zádarmo. A byli v tom šťastní a radostní. Žádné vyhoření.

Právě jejich vzor skutečného zápalu pro Krista mě vyvedl z mé polovičaté víry katolického náboženství do rodiny Božích dětí. Přijala jsem křest ponořením a Bible je mi dodnes hlavní autoritou i láskyplným dopisem od nebeského Otce a samotného Pána Ježíše. U Dedečiusů jsem se učila vidět Boha v malíkostech. Učila jsem se Bohu předkládat každou sebemenší potřebu a učila jsem se vidět naplnění všech našich potřeb a být za to vděčná. Díky Dedečiusovým jsem se sblížila se sborem BJB v Brně na Smetanově ulici, poznala jsem manžele Pavla a Evu Titěrovou, bratra Kristoslava Smilka a jeho děti, manžele Hurtovy a také křesťany ze Slezska, především rodinu bratra faráře Kazmarczyka a manžele Římanovy a mnohé další. Na základě příkladu všech těchto bratří a sester jsme já i moje rodina začali žít život učednictví.

Po sametové revoluci a určité době dalšího hledání Boží vůle jsem svou hlavní službu Bohu našla v TWR. Nikdy jsem nebyla pracovník na plný úvazek, vždycky jsem pracovala externě, ale vím, že to byla a dosud ještě je práce na Boží vinici, pro kterou jsem se narodila. Je ve mně jakási nesmírná po-

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

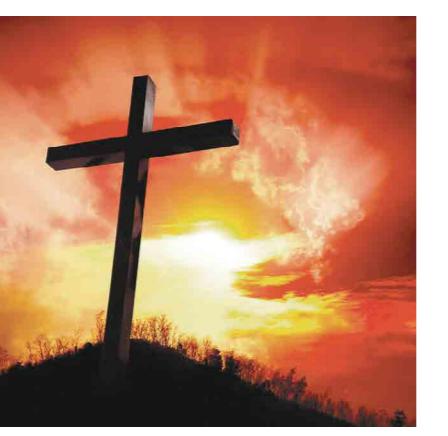
třeba „**vyprávět o Tvé spravedlnosti, celý den mluvit o Tvém spasení – ač nevím ani, jak je vypočít!** Přistoupím s chválou Hos-podinova hrdinství, **Tvou spravedlnost, Pane, připomínat chci. Učils mě, Bože, od mládí a až dosud vyprávím o Tvých zázra-cích. Neopouštěj mě, Bože, když stárnu a šedivím, tomuto pokolení než Tvou sílu vyměj, o Tvé moci než zpravidl všechny své potomky!**“ (Ž 71, 15–18)

Od útlého dětství mě Bůh přes mé rodiče učil se vyjadřovat ústně i písemně. A pak přišel den, kdy řekl: „Tak a teď začni mluvit o velkých věcech, které ve tvém životě děláš já.“

A já musím. Nemohu si pomoci. Někdy si připadám jako exhibicionista, někdy si říkám, že už jsem toho namluvila tolík, že víc nechci. Ale pak znova přijde čas, kdy jsem jen obyčejnou hlásnou troubou a musím mluvit a psát o velkých věcech, které pro nás všechny činí Bůh. O Jeho spravedlnosti. Protože všechno je spojeno s Jeho spravedlností. Jeho spravedlnost umí vytěžit ryzy poklady i z těch nejhroznejších situací. Dokonce i z rozvodů, smrti, epidemii a válek. Jen jediné od nás chce Pán Ježíš. Abychom Ho milovali, bezmezně Mu důvěřovali, očekávali na Něho a viděli a poznávali Ho na všechny našich cestách.

A na těch cestách nejdeme sami. Jdeme s Ním a jdeme spolu. My všichni, kteří spojuje krev Pána Ježíše a láska k Jeho Slovu, přestože to Slovo se zdá nemoderní a v poslední době dokonce nekorektní. Ale Pán Ježíš je v tom s námi po všechny dny až do skonání světa. A my máme využívat svým potomkům, co s Ním zažíváme. To ostatní už je jen na Něm. Bohu Otci, Synu i Duchu svatému budíž všechna čest a chvála.

V Kristově lásce Marie Frydrychová

Z Podřipska

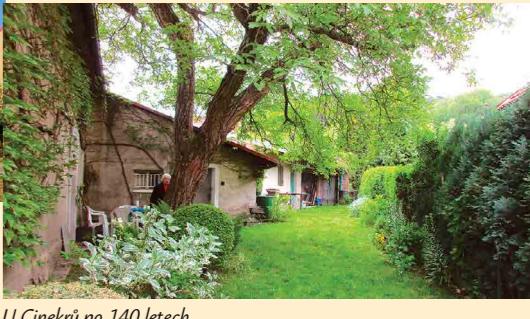
Dnes bych vás chtěla pozvat na výlet na Podřipsko. Ne, nebojte se, nepůjdeme po stopách prastrce Čecha. I když se budeme pohybovat v podobných místech a navštívime několik vesniček pod touto „bájnou“ horou. Nemohu nepřipomenout krásnou historii podřipského města Roudnice nad Labem, spojenou s působením „novokřtěnců“ (tedy na vyznání víry v dospělosti pokřtěných) již z poloviny 13. století. Teď bych však ráda řekla něco o evangelické tradici tohoto kraje. I když i Roudnice měla své mučedníky, kteří trpěli pro své vyznání a pro podíl na odboji, v období Bílé Hory byli popraveni, my teď Roudnici opustíme a navštívime vesničky Ledčice, Krabčice, Libčice aj. Nebudu popisovat historii protestantismu v Čechách. Chci jenom připomenout atmosféru tohoto kraje – i po vydání Rudolfova Majestátu bylo apelačním soudem odSouzeno mnoho „kacířů“ z podřipských vesniček Račiněves, Straškov, Vražkov, Ledčice, Ouholice... (apelační soud zřídil císař Ferdinand I. Habsburský 20. ledna 1548 jako „odvolací soudní stolici“). Ovšem přesto sem stále tajně přicházeli evangeličtí duchovní z Německa, kteří zde konali tajné bohoslužby. Tajně až do roku 1781 – do vydání Tolerančního patentu. Za zmínu stojí určitě tajná modlitebna – ne kostel – v Ledčicích číslo 4, kde se scházeli evangeličtí ze širokého okolí. Ledčice tak byly doslova „tavícím kotlem kacířství“ v této oblasti. První evangelický sbor v této oblasti vznikl v nedaleké Ctiněvsi – první bohoslužba se zde konala 1. ledna 1783 opět v soukromém domě, a sice č. 24. Později se sídlo sboru přestěhovalo do Krabčic. (Tento sbor je spojen se jménem evangelického faráře Jana Karafiáta, autora Broučku.)

A proč toto všechno popisuj? Protože do tohoto „tavícího kotle kacířství“ patří i malá vesnička Kostomlaty pod Řípem, vzdálená jen několik kilometrů od Krabčic v Ledčicích a Ctiněvsi, v níž v čp. 56 se roku 1745 narodil do rodiny židovského obchodníka a kupce Pinkase syn, který dostal jméno Hirschel. Asi mezi Židy docela běžné jméno. Hirschel se živil jako jeho otec kupectvím, prý byl ale také řezník. Jezdil tedy po podřipských vesničkách a viděl život místních „kacířů“, evangelíků. Nevím, jak to všechno přesně bylo. Ale jedno vím jistě – jejich život, svědectví jejich života, ho muselo oslovit. Proto jsem se v zapřášené kronice uložené ve věži krabčického kostela (ale také ve Státním archivu) mohla dočíst, že dne 5. července 1786 byli pokřtěni: Hirschel Pinkas, syn Žida, který přijal nové jméno Ja-

Wojtowka v r. 2018

Kostel v Oldřichowicích

U Cinekru po 140 letech

„baptistů“, ale neexistovala ještě Jednota ani žádný ustavený její kazatel, byli snoubenci oddáni v evangelickém kostele v Ledčicích (připomeňme si, že v onom „tavícím kotlem kacířů“). A podíváme-li se do matriky, zjistíme, že svědky tohoto svazku byli August Meereis, misionář z Vídna, a Magnus Knappa z Freiburgu (dnešní Świebodzice). A protože dům Zineckerových byl – po místním hostinci – největší v vesnici, začali se zde scházet u vře pokřtění křesťané, většinou zvaní baptisté, z okolí, z Nových Ouholic, Velvar, Kamenice... Myslím, že zde začíná i jedna z úloh sestry Aloisie. Jistě hned po obrácení svědčila svým přibuzným a přítelkyním. Nyní se ale stala jatkou „Martou“, která připravovala svůj dům a stejně jako biblická Marta měla plné ruce práce s přípravou pohoštění pro své hosty. A ještě jsem slibovala něco o Cebelu – Jakobu Kostomlatském. Jeho pravnuka Anna se v roce 1875 seznámila v prodejně Bíblí v Praze na Václavském náměstí s Jindřichem Novotným, v té době misionářem Americké misijní společnosti. Ona stejně jako celá její rodina byli členy Reformované církve. Ještě ve stejném roce – 3. listopadu – uzavřeli Jindřich a Anna manželství. Nebudu popisovat životy a práci Jindřicha Novotného a jeho manželky. Většina čtenářů Rozsévače je určitě zná. Jenom na závěr připomenu – protože dům Zineckerových byl po místním hostinci největší v obci a protože se v tomto domě scházeli u vře pokřtění křesťané ke společným modlitbám, čtení Písma, ke vzájemnému povzbuzování, stal se tento dům i svědkem významné události – založení Prvního pražského sboru u vře pokřtěných křesťanů v čele s kazatelem Jindřichem Novotným. Na počátku, někdy v polovině 18. století jeden židovský obchodník, kupec a řezník uznal Ježíše Krista za Mesiáše a byl s celou svou rodinou pokřtěn. A o více než jedno století později se v domě jeho potomků a za jejich aktivní účasti zakládá Pražský baptistický sbor, vzniká církev, která dnes už slaví 135. výročí své práce.

A když bratr Václav Zinecker (Cinek – jak se později psal) dne 21. 1. 1935 odchází na věčnost, může se radovat ze své práce – vidí rostoucí církve s řadou sborů (v roce 1933 jich bylo již 15). Vidí i svého syna Josefa a možná i další děti, jejichž potomci dodnes nejen že dál žijí na Podřipsku, ale mnozí žijí s Pánem a někteří z nich jsou členy původně Svobodné reformované církve, dnes Církve bratrské.

Slavomila Švehlová

Od založení pěveckého sboru Jas uplynulo již 50 let

Napříč Bratrskou jednotou baptistů v Česku i na Slovensku se ví o tom, že se již od počátku letošního roku (2020) připravuje velké setkání k 50. výročí založení pěveckého sboru JAS. Mělo se uskutečnit v Praze letos na podzim, nicméně ze známých důvodů koronavirových opatření se akce přesouvá až na květen 2021. Vše připravuje poměrně početná komise bratří a sester z Česka i Slovenska, kteří spolu kdysi začínali a vytvářeli historii Jasu, ba ještě i dnes vytváří. Vždyť to je jedna z těch nejkrásnějších skutečností, že Jas dnes žije! Má tedy nejen děti, ale už i vnučata! Tuto radost neumeněuje ani to, že je to již dnes jenom na Slovensku. Naopak to odůvodňuje to, že realitu Jasu se nebojíme označit slovy „fenomén“, což zvláště přináleží historii Jasu v době minulého totalitního režimu, tedy období let 1969–1989. Zmíněná komise také připravuje publikaci k 50. výročí, která by měla slovem i fotografiemi přiblížit celou historii Jasu nejen jako vděčnou vzpomínce pro tehdy zúčastněné, ale jako část mozaiky života baptistů v našich zemích, pomáhajících k pochopení duchovní identity celé církve. Také jako motivační inspirace pro naši mladou generaci, která si nachází a bude i nadále nacházet další formy a způsoby zviditelňování své víry. Určitá fakta z historie Jasu se objevila v právě vyšlé publikaci Baptisté v českých zemích 1885–2019. K nim je jistě na místě přidat několik dalších.

Pěvecký sbor byl založen koncem roku 1969, první setkání měl v lednu 1970. Prvním dirigentem byl bratr kazatel Ing. Miloš Šolc, který jej dirigoval až do roku 1981, kdy odcházel sloužit do Kanady. V tomto roce bylo nutno odpovědět na otázku: Jak dál? V tomto výrazně pomohl při onom historickém setkání Jasu v roce 1981 ve Vlkových tehdejší tamějník BJB bratr Stanislav Švec. Nástupcem bratra dirigenta M. Šolce se stal bratr Libor Mathauser, profesionální dirigent, dalšími členy nového vedení hudebníci – bratr Marek Obdržálek a Ján Kadlecik. Dle rady bratra S. Švece bylo však třeba doplnit toho, kdo bude za život a službu Jasu „zodpovědný před státní správou“. O to jsem byl požádán. Tuto úlohu vedoucího Jasu jsem přijal, i když to nebylo jednoduché. Ukázalo se to již posléze. Během dalších let přicházely výslechy na STB, obviňování, nařčení z nekalých úmyslů, vyhrožování, riziko zákazu další činnosti.

Bůh však nad tím držel svoji ochranou ruku. Nejento, Bůh této službě viditelně zehnal. Sbor se rozrůstal, i když se musel zkvalitňovat výběr nových zpěváků, setkával sebe hem roku častěji než dříve, sloužil při mnoha příležitostech, některých zcela výjimečných. At už to byla návštěva Dr. Billyho Grahama v roce 1982, v roce 1985 při slavnostních shromázděních ke 100. výročí založení církve, při návštěvě sestry Joni

Eareckson Tada v roce 1987, při evangelizaci astronauta Jamese Irwina v Praze v roce 1990. V těchto osmdesátých letech také JAS uspořádal koncertní turné po sborech BJB v Česku i na Slovensku a dokonce i zahraniční turné – po tehdejší NDR. To, co bylo zcela výjimečné, byla skutečnost, že život Jas nesl postupně mnohé prvky života „samostatného církevního společenství“. Nešlo tedy opravdu jen o zpěv, ale o duchovní život, o vzájemné povzbuzení a posílení ve víře. Je pozoruhodné, že právě na toto dodnes mnozí Jasaci vděčně vzpomínají. O mnohém vypovídají zprávy za Jas přednášené na Konferencích v letech 1981–1990. Vždy byly delegáty přijímány s velikou vděčností. Jas byl skutečně povzbuzením pro celou církev.

Když jsem se v roce 1990 loučil po deseti letech s pěveckým sborem Jas, protože již po sametové revoluci končil můj úkol, mé zvláštní poslání, nemohl jsem jinak, než děkovat a zase děkovat za nádherná léta v Jasu. Přišla svoboda, naprostě nové možnosti pro službu Jasu doma i v zahraničí. Zájezd do Norska a Švédská, účast na International Church Music Festival v Coventry, turné po anglických sborech. To už byl ve funkci můj nástupce, bratr kazatel Tomáš Kriška. Právě jemu však připadla nakonec nemilá úloha, když v červnu 1992 příšlo Ústřední radě BJB v ČSFR dopis o ukončení činnosti a rozpuštění Jasu. Ve svém dopisu mimo jiné napsal: „Jsme si vědomi toho, že požehnání, které Bůh pro nás – členy Jasu, ale také mnohým kolem nás, formou tohoto pěveckého sboru připravil, bylo mimorádným Božím darem. Věříme, že Jas splnil úlohu, kterou mu Pán určil v daném čase.“

Rozdělením republiky přestal

bratr Jiří Lúčan. I toto těleso však již dnes neexistuje, Jas pokračuje již jen na Slovensku. Rád bych zmínil ještě dvě velmi výmluvné skutečnosti. Na jaře 1990, tedy poměrně brzy po sametové revoluci, jsem byl spolu se čtyřmi hudebníky Zlinské filharmonie Bohuslava Martinů na ICMF v Coventry. K mému velikému překvapení jsem obdržel na „Gala večeru“ zvláštní ocenění v rukou ředitele festivalu ve formě „Zlaté noty“ za práci s Jasem v době totality v tehdejším Československu. Opravdu jsem to bral jako spíše symbolické ocenění patřící vlastně všem, kteří v tomto nelehkém období sloužili církvi Kristově i se všemi riziky.

Rád bych na závěr odcitoval několik vět z dopisu, který mi poslal bratr Cliff Barrows, který vedl hudbu i zpěv po dlouhá léta při všech evangelizačních Billyho Grahama. Po návratu domů z Československa v listopadu 1982 píše: „Musím Ti, Jane, říci, jak mnoho vaše služba, služba pěveckého sboru Jas znamenala pro naši službu, ale zvláště pro každého z nás osobně. Jsem rád, že jsme si mohli vaše písni natočit a můžeme je přežítostně

v roce 1993 sbor v dosavadní podobě existoval, vznikly dvě podstatně menší skupiny, každá v jedné z republik. V Česku sloužil tento pěvecký sbor pod názvem JAS II, vedoucím sboru a dirigentem se stal

STRETNUTIE VŠETKÝCH JASÁKOV

BRATRSKÁ JEDNOTA BAPTISTŮ V ČESKÉ REPUBLICE A BRATRSKÁ JEDNOTA BAPTISTOV V SLOVENSKÉ REPUBLIKE

ZÁVÄZNÉ PRIHLASOVANIE OD: 1.12.2020

**POZÝVAME
VŠETKÝCH,
KTORÍ BOLI ČLENMI
JASU V PRIEBEHU
50-TICH ROKOV,
BEZ OHĽADU
NA VEDENIE,
OBDOBIE A KRAJINU.**

**VÝROČIE
ZALOŽENIA
SPEVOKOLU
JAS**
www.bjb.cz
www.baptist.sk

**14. - 16. 5.
2021
MODLITEBNÁ
BJB PRAHA
VINOHRADY**

**MYSÍM NA
ZAŠLÉ DNI,
ROZJÍMAM
O VŠETKÝCH
TVOJICH
SKUTKOCH**
ŽALM 143:5

**INFORMUJTE
VŠETKÝCH JASÁKOV
VO SVOJOM OKOLÍ.
PRIHLÁŠKA
A PRIEBEŽNE
AKTUALIZOVANÉ
INFORMÁCIE:
BAPTIST.SK/JAS50/**

Dodaná inzercia

Poznámka: Fotografie nabízí vzpomínku pro čtenáře na některá vystoupení pěveckého sboru JAS v jeho historii a uvádí místo konání, rok a jméno dirigenta.

Nesvady 2019, Branislav Kráľ

Sestra Marie Šedivcová oslavila 100. narozeniny

,„Bázeň před Hospodinem přidává dnů života“ (Př 10, 27).

Dožit se věku, který má tři číslice, je mimořádná Boží milost. A jistě pro mnohé z nás je neobvyklé přát k narozeninám někomu, kdo se dožívá 100 let. Dnes máme společně tu příležitost. Poprát sestře Marii Šedivcové, která se 28. 9. 2020 dožila tohoto mimořádného životního jubilea. Oslavila 100. narozeniny. Mnoho let svého života prožila sestra v Chebu, ale posledních 15 let žije v domě s pečovatelskou službou v obci Čížkovice u Lovosic.

Mám tu výsadu, že znám sestru osobně, a proto jsem ji letos v léte navštívila a poprosila o rozhovor... Sestro Marusko, můžete nám říct něco o svém životě?

Měla jsem těžký život. Narodila jsem se na Slovensku v obci Lieštan v okrese Prievidza. S maminkou a starší sestrou jsme žily velice chudě. Můj otec ve 20. letech minulého století pracoval ve Francii. Když se po několika letech vrátil, narodili se mi ještě dva sourozenci. Na dětství vzpomínám moc ráda. Měla jsem hodnou, milující maminku a se sourozenci jsme si užili hezké dětství. Do školy jsem chodila jen v zimě, kdy nebyla práce na poli. V 16 letech jsem se však musela začít žít sama. Proto jsem odjela do Prahy, kde jsem si našla službu v domácnosti u náčelníka železnice. Se začátkem druhé světové války mě přidělili na práci v Německu. Tři roky jsem pracovala v Berlíně, v továrně na výrobu zbraní. Byla to nebezpečná práce, ale vždy jsem věděla, že mě chrání Pán Bůh. Byla jsem vychovaná jako katolická. Při leteckých náletech na Berlín jsem se hodně bála, a tak jsem se modlila.

Po třech letech se mi povedlo utéct. Dostala jsem se domů na Slovensko, ale nemohla jsem tam zůstat. S pomocí mé sestry, která byla vdána ve Vídni, jsem našla práci. Dělala jsem chůvu a až do konce války jsem žila v Salzburku.

Válka byla jistě zlou a těžkou dobou ve vašem životě. Dnes už si jen málokdo pamatuje osobně. Na druhou stranu, už ve svém mládí jste poznala nejen Československo, ale i Rakousko a Německo. Čím vám učaroval Cheb, že jste v něm prožila více než 50 let svého života?

Po válce, to už moji rodiče nežili, jsem se vrátila do Prahy a nějakou dobu tam pracovala. Neměla jsem však kde bydlet, a proto jsem hledala práci i s ubytováním. Taková možnost se naskytla právě v Chebu. Odjela jsem tedy do Chebu a pracovala v továrně na zpracování příze. V továrně spolu se mnou pracovala děvčata, která přijela po válce z Rumunska.

Na Silvestra mě pozvaly do shromáždění a od toho večerního shromáždění jsem tam už chodila pravidelně. Našla jsem tam nejen přátele, ale hlavně Pána Ježíše.

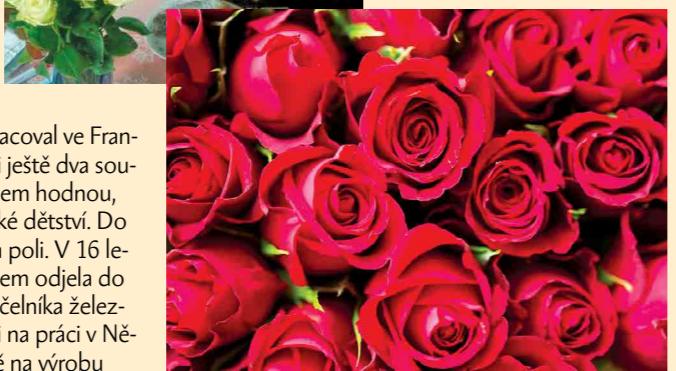
Uvěřila jsem, že mi odpustil moje hřichy a v září 1956 jsem byla po-

Dvojaké umieranie

,„Ak totiž neuveríte, že Ja som, zomriete vo svojich hriechoch“ (J 8, 24). „Blahoslavení sú mŕtví, ktorí odteraz umierajú v Pánovi“ (Zj 14, 13).

Pričin úmrtia je mnoho – choroba, staroba, havárie... Ale u Boha sú len dve možnosti – buď zomrie človek „vo svojich hriechoch“, alebo zomrie „v Pánovi“.

To prvé úmrtie je údelom všetkých ľudí, ktorí sa nezaujímajú o otázky vieri a odmietajú spasenie v Pánovi Ježišovi. Sám Ježiš Kristus

křtěna bratrem kazatelem Karlem Bubou v Pačinském jezeře. Sbor bratrů a sester se stal mou rodinou. Už jsem se necítila sama.

Už jsem od vás, Mařenko, slyšela, že milujete a celý život jste milovala děti.

Toužila jsem po práci, kde bych mohla pomáhat lidem, hlavně dětem. Proto jsem se v roce 1951 přihlásila na zdravotní školu v Chebu. Po ukončení školy jsem pracovala v nemocnici v Chebu na novorozeneckém oddělení. Práci s dětmi jsem moc milovala. Pracovala jsem ve zdravotnictví 30 let až do odchodu do důchodu. V roce 1955 jsem se provdala. S manželem jsme neměli děti. Po deseti letech manželství Josef onemocněl. Měla jsem velkou radost, že v čase

své nemoci uvěřil v Pána Ježíše, odevzdal Mu svůj život a odešel na věčnost jako Boží dítě.

Ve 48 letech jste zůstala sama. Bez manžela, bez dětí. Někdo by řekl, smutný život. Vý jste mi však řekla, že vás Pán Bůh později hodně obdaroval.

Ano, byla jsem sama. Měla jsem však sborovou rodinu a stále

jsem pracovala ve zdravotnictví. To byl pro mě nejen zdroj příjmu, ale i zdroj radosti a spokojenosti. A o deset let později jsem se opět vdala. František Šedivec byl vdovec, měl tři vdvanáctery a osm vnučat. Najednou jsem dostala velkou rodinu a manžela, s nímž jsem prožívala duchovní jednotu. Společně jsme se modlili, četli Boží Slovo, navštěvovali sbor BJB v Chebu, jezdili jsme na konference. Pán Ježíš byl základem i pojtkem našeho manželství. Můžu říct, že jsem dostala to, po čem jistě touží každá věřící žena. Víc než 26 let jsem si byla vžajemně oporou, pomáhali si, žili požehnané roky života.

Jak vás poslouchám, Mařenko, celý váš život byl službou.

Dnes jsem už 15 let sama v tomto svém malém bytečku. Sloužit už nemám sílu, ale stále se modlím. Za celou rodinu Františka. Za všechny děti, vnoučata, pravnoučata. I za bratry a sestry ve sborech. Nevím, proč mě Pán Bůh tady nechává tak dlouho. Jistě je to Jeho přání. Ale já se moc těším, až si mě vezme k sobě.

Mařenko, je něco, co byste chtěla říct nám, o několik generací mladším křesťanům?

Čtěte Boží Slovo, modlete se, služte Mu, důvěřujte a ve všem, co v životě prožíváte, se spolehněte na Pána Ježíše.

Rozhovor připravila Mimka Koblišká

Foto V. Matý

o nich povedal: „Ak totiž neuveríte, že ja som, zomriete vo svojich hriechoch.“ Pred Boha Sudcu predstúpia ako previnilci – hriesci a čaka ich večné zatratenie. Ale nás Stvoriteľ a milostivý Pán pripravil pre každého človeka cestu, aby mohol zomrieť „v Pánovi“. To znamená: Obleč si Kristovo spravodlivosť, a tak získas odpustenie hriechov a večný život.

Do zatratenia nepôjdu tí, ktorí sa najviac previnili, ale všetci, ktorí nechceli nič počuť a ve-

E.P.

Příběh z dovolené

Čas pod Tatrami se snad zastavil

Dnes je 1. 8. 2020 a jsou to čtyři dny, co jsme se s manželkou vrátili z krátkého pobytu ve Vysokých Tatrách. A tam, ve Štole, jsme se setkali s bratrem Jurčou. Když jsem byl malý, znal jsem jméno Jurčo, podle sbírky křesťanských básní, které napsal. V roce 1981 jsem poznal bratra Jurču osobně. Ne toho básníka, ale bratra Jurču ze Štoly. Jako mládežníci z našeho sboru ve Vlkýřovicích jsme byli během pobytu ve Vysokých Tatrách u něj ubytováni. Bratr se svou rodinou poskytoval skupinám mladých křesťanů v dobré komunistické totalitě (ale i později) táborské ubytování jako základnu pro transkou turistiku. Vzpomínám si, když nás poučoval, jak se máme chovat, abychom přišli nevzbuzovali pozornost okolí. Mnozí spoluobčané nebyli křesťanství naklonění a nějaké shromažďování a další společné akce křesťanů mimo ty, které byly státními úřady povoleny, nebylo možné konat. Nebo se konaly, ale dělo se to tzv. „na hraně zákona“. Navíc bylo s námi při této akci několik Američanů, protože nás bratr kazatel Slávek Procházka, který byl s námi i se svou rodinou pro svou výbornou znalost angličtiny, měl na západě řadu křesťanských přátel. O to více jsme museli být tehdy obezřetní, abychom našim domácím i místním sboru BJB nezpůsobili těžkosti. U bratra Jurči, ve Štole, jsme našli „prázdninový tatranský azyl“ s naší mládeží také o rok později. Z celé akce jsme byli velmi nadšeni, zvláště i proto, že mnozí z nás jsme viděli úžasné vysokohorské tatranské scénérie poprvé. Pobyt u rodiny Jurčových byl pro nás nezapomenutelný. Bratra jsem tehdy považoval za muže pokročilejšího středního věku,

a bylo to moc krásné setkání. Stále je máme živě před sebou. Tyto krásné chvíle jsme jistě tak pěkně prožili proto, že jsme se viděli po tolka letech, v těchto úžasných velehrádách, které s manželkou milujeme. Obdivujeme tak stvořitelské dílo našeho Pána. Ale také proto, že toto místo a setkání nám teď zprostředkoval nás milý bratr Slávek Procházka, který odešel v poměrně mladém věku na věčnost. A pak tu byl ještě jeden důvod: Byli jsme s Danou mladí manželé a rodice, měli jsme jedno dítě a vyhlíželi druhé. A teď už za pár dní budeme slavit 41 let společného života. Nikdy jsme si nemysleli, že nám Pán požehná tolka lety. Kolik jich ještě bude a jestli se s bratrem Jurčou ještě někdy potkáme, to nevíme, ale víme, že každý další den je velký dar od našeho Boha. At jich bude víc nebo už jen málo, hlavně at Mu děláme co nejvíce radosti. Protože to pak přináší radost, pokoj a požehnání do našeho vlastního života i do života lidí okolo nás.

Mirek a Dana Jersákoví

Zodpovědnost nesu já...

Moje žena nemůže za to, jaký jsem já. Pouze to odhaluje. Když na ni reaguji bez lásky, ukazuje to, že pořád ještě mám co řešit. V mé povaze a duši stále ještě není dost lásky a já se k tomu musím postavit čelem. Možná to je že sedmdesátí procent její vina a moje jen z třiceti procent a jindy třeba obrácené. Jde ale o to, jak já naložím s těmi svými třiceti procenty. Zodpovědnost za to, jak budu reagovat na svého partnera, nesu totiž já.

Zbavte se postoje oběti

Nehrajte se svým manželským partnerem hru na procenta. Člověk se tak snadno může vyvleknout ze zodpovědnosti, ale nemůže pak dušovně zrát. Obvyklým výsledkem je, že se cítí jako oběť. Chce, aby ho někdo zachránil. Chce ráj na zemi. Začne svému partnerovi a dalším lidem zazlívat, že neosetřuje jeho rány a neutěší ho. Postoje oběti se zbavte! Uvědomte si, že jediné skutečné uzdravení a útěchu získáte tehdy, když se obráťte k Bohu a svěříte Mu svou situaci, jakkoli je bolestná. Je těžké to přjmout, protože alespoň podle vašeho názoru se vás partner většinou provinuje proti vám. Přesto je nutné, abyste pochopili toto pravidlo: Nemhu se dívat na to, jak mě můj partner deprimuje nebo popuzuje, za svoje reakce nesu zodpovědnost sám/sama.

I ve vypjaté situaci máte na vybranou. Vydaté-li se ale cestou obviňování, skončíte jako oběť. Váš manželský partner (nebo kdokoliv jiný) vás někdy drždí (nebo i něco horšího). To je daná skutečnost. O tom moc přemýšlet nemusíme. Váš partner na vás výjí tlak, něco od vás očekává. V těchto vypjatých situacích máte vždy na vybranou: reagovat správně, nebo špatně. Je poměrně snadné vinit partnera – vždyť přece právě on může za všechno, co se s vámi děje, ne? Vydaté-li se ale cestou obviňování, skončíte jen jako oběť... Poprose Pána Ježíše o moudrost.

Když na sobě cítíte tlak a žár, nesmíte si zapomenout říci: „Jako zralý člověk s vnitřní svobodou rozhodovat se vám, že za svoje reakce nejsou zodpovědnost opravdu já.“ Uplatňovat to v praxi není snadné. Jeden muž se mi svěřil, že si často připadá jako kus hadru. Přesto mi řekl: „Je povzbudivé vědět, že Ježíš sleduje, jak reagují na svou manželku, a je připraven mě za snahu odměnit.“ Jinými slovy, zodpovědnost za své reakce nesu já. Když to vím, je pro mě mnohem snazší navzdory všemu ji milovat.

E. E.

Kľuďas, čo odzbrojuje

Slovo má obrovskú moc. Má moc stavať či vlievať život, ale má aj moc ničiť a zabýjať. No len sa započúvajte do tohto výroku: „Ty sviňa, nenávidím tă!“

Čo sa deje, keď to vyslovím? Čo takýto výrok so mnou robí, ak mi je adresovaný?

To je, žiaľ, ničivý bežný výrok a postoj ľudí z nepriateľských táborov.

Alebo ako pôsobí iný výrok: „Milujem tă, si úžasný? – obľúbené slová ľudí, ktorí sú na tej istej vlne.

A čo takto vyjst zo svojho tábora obľúbenov, prekročiť hranice s úprimným, čistým postojom a oživujúcim slovom k inému: „Mám tă rád,“ (aj keď si sa práve zachoval ako špiná)?

Kolega Milan je neskutočný kľuďas. Mám z neho dojem, že ho nič nerohádže, teda v tom zmysle, že by sa zmenil na soptiacu beštiu. A okrem toho mám z neho pocit, že fakt má ľudí rád, takých, akí sú. No ved po súdte sami.

V poobedňajúcej špičke sa Milan posúval s autobusom mestom k svojmu cieľu.

Na križovatke mu však motor vydýhol a nie a nie naštartoval. Na zelenú sa všetci pohli, ale on stále nič. Tesne za ním stalo osobné auto s tmaivými sklami a intenzívne na stojaci autobus trúbilo. Tutu-tútuúúú...

Iné autá prekážku obišli, ale toto nie.

Kedže som premával v poradí za ním, tiež som ho musel obiť a čo-to som zachytí z nasledujúcej scény, ktorú mi Milan neskôr opísal. Milan nevedel, prečo nejde motor naštartovať a intenzívne trúbenie za ním stojaceho auta do situácie pokoj nepridávalo. Čo teraz? Ľudia sa začali nervózne mrvíť a bolo zrejmé, že došli. Sústavné trúbenie však celú situáciu zbytočne dramatizovalo.

Milan vystúpil a išiel dozadu k trúbiacemu autu. Pristúpil k otvorenému okienku rozbesneného vodiča a pokojne sa mu prihovoril: „Prepáčte, skopal mi motor na autobuse, neskúsili by ste mi ho naštartovať? Ja vám tu zatial ten klaksón podržím.“

Nevinným pohľadom sa díval na trubača, ktorý v tej chvíli toho nechal, trocha cúvol a zjavne zahanbený, autobus obišiel. Milan sa vrátil, predpisovo vyprevadol cestujúcich na chodník, naštastie nedaleko zastávky a poruchu nahľásil na dispečing. O chvíľu dorazila pojazdná dielňa a šikovný opravár poruchu rýchlo našiel a aj odstránil. Milan sa mohol vrátiť do premávky.

Čo by som urobil ja na Milánomom mieste? Asi by som rozzúreného trubača rozzúrený poslal kade-tade. Lenže na zlobu odpovedat zlobou zlobu umocňuje. Pokojná reakcia, nie arrogantrá, ale tichá, možno trefná zlobu odzbrojuje. Milanova, ešte aj vtipná reakcia trubačovi povedala: „Mám tă rád, aj keď mi práve lezieš na nervy.“

A okrem iného rozosmeje každého, kto sa o nej dopočuje. Pretože „mám tă rád“ sa dá povedať na tisíc spôsobov bez toho, aby som „mám tă rád“ vôbec vyslovil.

Si myslím.

Ďalšie príbehy nájdete aj v pokračovaní knihy Zápisíky z trolejbusu 2 (Porta libri, 2020), www.porta.sk

Svetový deň modlitieb baptistických žien

...modlite sa jeden za druhého, aby ste ozdraveli. Lebo veľa zmôže naliehavá modlitba spravidlivého (Jk 5, 16)

November je mesiac, keď už po sedemdesiaty raz môžeme sláviť Svetový deň modlitieb baptistických žien a máme príležitosť radovať sa z toho, že nás je spolu neuveriteľných 22 miliónov žien baptistiek. Nielen v pondelok 2. novembra, ale celý mesiac naše jednotlivé i spoločné modlitby môžu viesť k posilneniu nádeje, k uzdraveniu a rastu vieri. Rok 2020 je mimoriadny v tom, že k mnohým pretrvávajúcim celosvetovým problémom – k chudobe, sociálnym rozdielom, dôsledkom klimatickej zmeny a živelných katastrof – príbudi pandémia spôsobená novým koronavírusom. Zasiaha rozličným spôsobom každého z nás a tušíme, že svet už nikdy nebude taký, ako sme ho poznali. Ľudia cítia strach z nákazy, sužuje ich neistota a obavy o budúcnosť, a zároveň mnohé obmedzenia a nosenie rúšok sú skúškou našej trpezlivosti.

Väčšinou sme sústredení na vlastné problémy a svoje najbližšie okolie, aj keď sme počuli, že v mnohých rodinách izolovanosť viedla k zvýšeniu domáceho násilia a k väčšiemu zneužívaniu detí. Uvedomujeme si tiež, že prichádzka k nebezpečnej polarizácii spoľočnosti a k prehľbovaniu sociálnych rozdielov. Už oveľa menej myslíme na to, že v mnohých krajinách tretieho sveta drastický pokles príjmov z cestovného ruchu viedol k ekonomickej kríze a hladu. Práve v ľahkých časoch je potrebné uvedomiť si obrovský význam modlitieb za svoje sestry. Prosme za to, aby Svätý Duch naplnil naše srdcia súcitom a dobrotiestvom. Modlime sa za sestry v zbere i za ženy na druhú strane sveta, aby pocitili Božiu milosť a lásku.

Modlitba je najlepší dar, ktorý môžeme ľuďom ponúknut kedykoľvek, a najmä v čase pandémie.

Láska ve vztahu

Láska probouzí k životu.

Láska zbavuje strachu.

Láska činí dobrým.

Láska proměňuje.

Láska jedná.

Láska je.

Láska...

Láska nečiní človeka slepým. Láska zvyšuje **vevnútornost** milujúceho i milovaného človeka. Zvyšuje jeho vnitrovú výrobu a otevřívá ho pro svět v jeho plnosti. Celý vesmír se pro něj stává širším a hlubším. Září v paprscích hodnot, které vidí pouze milující a milovaný. Neboť jak známo, láska nedělá člověka slepým, nýbrž vidoucím – vnitrovým pro to, čeho by si nikdy nepovídaly, vnitrovým pro hodnoty.

Láska nemá strach před konflikty. Láska konflikt přesahuje. I v konfliktu se ptá, co udělá tomu druhému skutečně dobře. Tím, že láska přesáhne tuto rovinu, nenechá se odradit ani negativními pocity a zůstává důsledně **na cestě za správným řešením**.

Láska léčí závist. Kdo se chce vyléčit ze závisti, nemůže s ní jen tak bezmyšlenkovitě bojovat. Nejprve ať v sobě (v modlitbě spolu s Ježišem) hledá v lásku ta poranění, která se stala zdrojem závisti. **Objev lásky, lidské i Boží**, pak postupně v závistivci **uspokojí tu nenasýtnou touhu být milovaný, všímány a doceněný**. Objev lidské i Boží lásky způsobí, že si bude moci zamílovat vlastní život. A když bude milovat sebe, uvidí nejen svoje nedostatky, ale také všechny dary, jimž ho stále znova obdarovávají ti, kteří ho milují: Bůh i lidé.

Strach nemá v lásku místo.

Láska strach vyhání.

Bůh je láska. (1J 4)

A. G.

O tých, čo nás predišli

V týchto dňoch, keď spomíname na zosnulých a mnohí ľudia chodia na cintoríny, aby položili kytičku a zapálili sviečku na hrobe niekoho blízkeho, si možno aspoň niektorí z nás kladú otázku, čo bude po smrti. Či sa smrťou končí celá existencia človeka ako osoby, zamestnáva a chtiac-nechtia zaujíma každého človeka. Všetci si na ňu musíme dať nejakú odpoveď, či chceme, alebo nie, lebo každý z nás čeli skutočnosti, že raz sa tento náš život skončí fyzickou smrťou. Čo bude potom? Bude niečo, alebo vôbec nič?

Základné odpovede na otázku o vzkriesení

Odpoveď na otázku o vzkriesení a živote po smrti do určitej mieri vyplýva už z názoru na vznik života vo všeobecnosti, teda z celkového svetozáoru. V zásade sú len dve možnosti, ako odpovedať na túto otázku. Materialistický pohľad: existuje len tento hmotný svet, smrťou sa všetko končí – dôsledok – môžeme žiť, ak chceme, neexistuje dôvod, prečo sme kontrolovali svoj život, je potrebné si maximálne užiť, nič nemá zmysel. Uplatnenie tejto filozofie vedie k hedonizmu (bezuznámu užívaniu si) a jej dôsledná aplikácia by viedla v konečnom dôsledku k nihilizmu (nič nemá zmysel) a k samovražde. Existencia života len tu na zemi nedáva žiadnu logiku, žiadnu nádej.

Súvisí to aj so vznikom života – život vznikol náhodou, jeho vznik nespôsobil žiadna vonkajšia sila, autorita, inteligencia – keby áno – logicky má právo aj na kontrolu.

Druhý pohľad je nematerialistický pohľad – život nevznikol náhodou, existuje viac ako tento hmotný svet. V človeku je zabudovaná túžba, idea večnosti, vedomie, že život človeka nemôže trvať len obmedzené obdobie na zemi. Keby mal byť vznik života náhodou, tak by to vyžadovalo oveľa väčšiu náhodu ako fakt, že sa trasením z písman abecedy nahádzaných do krabice poskladá 500 – 1000 stranová kniha so zmysluplným textom. (Porovnanie vychádza z najnovších poznatkov genetiky, z nutnosti presného usporiadania a replikácie úsekov DNA a RNA v genetickom kóde živých organizmov a ich následnosti.)

Materialistický (evolucionistický) pohľad na vznik a existenciu života teda vyžaduje rovako veľkú dávku vieri (možno este väčšiu) ako nematerialistický (kreacionistický) pohľad. Samotný fakt, že človek má ideu večnosti zakomponovanú do svojho myšlienia a prichádza k nej nezávisle v rôznych náboženstvach a kultúrach, je podľa niektorých dokazom jej existencie.

Idea vzkriesenia (pokračovania života po smrti) v rôznych náboženstvach a filozofiach

Vychádzajúc z uvedeného predpokladu logiky existencie večnosti a pokračovania ži-

vota po smrti vznikli rôzne koncepcie v náboženstvach a filozofiach – od materializmu – všetko sa končí smrťou, cez rôzne koncepcie rozplynutia a prevtelečania (reinkarnácie), populárne najmä vo východných filozofiach a náboženstvach, až po kresťanskú koncepciu vzkriesenia a osobného života človeka po smrti.

Pohanské staroveké idey vzkriesenia hovorili o rôznych druhoch vzkriesenia. Ide väčšinou o mytologické príbehy, ktoré súviseli so striedením ročných období a príchodom jari. Podobne rôzni pohanskí bohovia alebo iné bytosti každý rok s príchodom jari vstávali z mŕtvych.

Starovekí Gréci videli v tele prekážku skutočného života a čakali na oslobodenie duše. Život po smrti chápali najmä ako nesmrteľnosť duše. Odmiatali pritom akúkoľvek myšlienku o vzkriesení. Ked Pavol hovoril o vzkriesení na Areopág, vysmiali ho: „Ked počuli o vzkriesení z mŕtvych, niektorí si roobili posmešky, iní zasa hovorili: „Radi si ta o tom vypočujeme, ale až inokedy“ (Sk 17, 32).

Židia, na rozdiel od Grékov, boli presvedčení o význame tela a verili, že telo, tá istá schránka, bude vzkriesená. Vo vzkriesenie však verili len farizeji. Saduceji, ďalšia významná skupina Židov vo vtedajších časoch, neverili vo vzkriesenie.

Pavol preto zdôrazňuje a odôvodňuje nevyhnutnosť vzkriesenia a v liste krestanom do Korintu veľmi jasne zdôrazňuje, že bez vzkriesenia nemá krestanstvo a viera žiadnen zmysel: „¹²Ked teda kážeme o Kristovi, že bol vzkriesený, ako je to, že niektorí z vás hovoria: Nieto zmŕtvychustania? ¹³Ved ak nieto zmŕtvychustania, ani Kristus nebol vzkriesený. ¹⁴A ak Kristus nebol vzkriesený, tak je prázdné naše kázanie, prázdná je aj vaša viera“ (1Kor 15, 12 – 14).

Kresťanské chápanie vzkriesenia

Kresťanské chápanie vzkriesenia je úplne odlišné ako pohanské. Vychádza z Kristovho vzkriesenia, ktorý skutočne zomrel, ale premohol smrť a vstal z mŕtvych.

Naše vlastné vzkriesenie je dôsledkom Kristovho vzkriesenia, Jeho výtazstva nad smrťou: „⁵Ked sme sa stali jedno s Ním podobnosťou Jeho smrti, práve tak jedno s Ním budeme aj podobnosťou vzkriesenia“ (Rim 6, 5).

Krestania veria, že telo bude vzkriesené, ale zároveň premenené:

⁴²Tak aj pri zmŕtvychustaní. Rozsieva sa po rušitelne, vzkriesené je neporušiteľné; ⁴³rozsieva sa neslávne, vzkriesené je slávne; rozsieva sa slabé, vzkriesené je silné; ⁴⁴rozsieva sa telo telesné, vzkriesené je telo duchovné“ (1Kor 15, 42 – 44).

Kresťanská koncepcia osobného vzkriesenia zjavená v Písme je jednou zo základných ideí kresťanskej vieri. Má dve charakteristické črtu:

- úplné zachovanie identity človeka
- plná zodpovednosť za predsmrtný život na zemi vo fyzickom tele – bude súd.

Odlišuje sa od ostatných náboženských a filozofických koncepcií pokračovania života po smrti práve tým, že ide o pokračovanie života konkrétnej osoby, ktorá žila tu na zemi. Bez toho by nebolo možné brať človeka na zodpovednosť za jeho predchádzajúci život. Po smrti teda pokračuje život mňa ako konkrétnej osoby, pamäťam si, čo bolo pred smrťou a plne za to zodpovedám. Som vzkriesený v novom tele, ale je to moje telo, nie som prevolený do nejakého zvieratá alebo iného človeka. Aj po vzkriesení som to stále ja a som odlišiteľný od iných ľudí.

To nám dáva nádej, že sa opäť stretneme s konkrétnymi ľuďmi, ktorí nás predišli, a budeme ich môcť spoznať.

Kde sú mŕtví?

- sú mŕtví niekde „zhromaždení“ a čakajú na vzkriesenie a súd, alebo idú rovno do neba? Texty nám hovoria o

jeli ho zanesli do lona Abrahámovho. Umrel aj boháč a pochovali ho.²³Potom v mukách podsvetia pozdvihol oči a zdaleka uzrel Abraháma a v jeho lone Lazára;²⁴zvolal: Otec Abrahám, zmiluj sa надо mnou a pošli Lazára, aby si koniec prsta omočil vo vode a ovlažil mi jazyk, lebo sa velmi trápim v tomto plameni.

²⁵Ale Abrahám mu odpovedal (boháčovi): Systu, rozpomeň sa, že si ty svoje dobré veci užal zaživa a podobne Lazár zlé; teraz tento sa tu teší a ty sa trápiš! (Lk 16, 19 – 25).

„Zhromaždenie“ mŕtvych a postupné zmŕtvyhvanie

„¹⁶lebo keď (zaznie) povel a hlas archanjela a Božia trába, sám Pán zostúpi z neba, a najprv ustanú tí, čo umreli v Kristovi,¹⁷potom my, ktorí zostaneme nažive, budeme spolu s nimi uchvátení v oblakoch do vzduchu v ústrety Pána novi!“ (1Tes 4,16 – 17).

„⁵¹Aj hľa, poviem vám tajomstvo: všetci neumrie, ale všetci sa premeníme,⁵²razom, ihned, len čo zaznie hlas poslednej tráby. Lebo zaznie trába a mŕtví budú vzkriesení neporušiteľní a my sa premeníme“ (1Kor 15, 51 – 52).

Všetci ľudia budú nakoniec vzkriesení.

Jedni pre večný život, ďalší pre večnú smrť (zatratenie, peklo).²⁸Nedivte sa, že prichádza hodina, v ktorej všetci v hroboch počujú

„Jeho hlas,²⁹a tí, čo dobre činili, vyjdú na

vzkriesenie k životu, tí však, ktorí páčili zlo, na vzkriesenie k súdu“ (J 5, 28 – 29).

Vzkriesenie bude mať zrejme viac etáp (a aj po-

sledný súd) – najprv budú vzkriesení veriaci a spolu s nimi budú vyrhnutí tí veriaci, ktorí budú v čase druhého príchodu Pána Ježiša nažive. V druhej etape budú vzkriesení ostatní mŕtví a prídu pred súdnou stolicu Kristovu. Ján obe etapy podrobnejšie opisuje vo svojom Zjavení:

„⁴Potom som videl trón: posadili sa na ne, dosťali moc súdiť, a videl som duše zabitých pre Ježišovo svedectvo a pre Božie slovo, aj tých, čo sa nekláňali ĥľame ani jej obrazu a nepríjali jej znak na svoje čelá ani na ruky, ožili a kraľovali s Kristom tisíc rokov.⁵Ostatní mŕtví neozívli, kým sa nedovŕšil tisíc rokov. To je prvé vzkriesenie.“ (Zj 20, 4 – 5).

Podrobnejšie tú druhú časť vzkriesených opisuje v ďalších veršoch: „¹²Videl som mŕtvych, veľkých i malých: stáli pred trónom a kníhy sa otvorili. Aj iná kniha, kniha života, sa otvorila, a mŕtví boli súdeni podľa zápisov v knihách, podľa svojich skutkov.¹³Aj more vydalo mŕtvych, ktorí boli v ňom, i smrť i podsvetie vydali mŕtvych, ktorí boli v nich, a každý bol súdený podľa svojich skutkov.¹⁴Smrť a podsvetie boli zvrhnuté do ohnivého jazera. To je druhá smrť, ohnivé jazero.¹⁵A ak nieko nebol zapísaný v knihe života, zvrhl ho do ohnivého jazera“ (Zj 20, 12 – 15).

Odpoveď na otázku, kde sú mŕtví, je, že môžu naraz platiť obidve možnosti: čakajú na vzkriesenie a zároveň sú hned prenesení. Po smrti totiž už neexistuje čas.

To čakanie na vzkriesenie, ktoré pri pohľade z časnosti môže trvať tisícočia, sa v bezčasovej večnosti odohráva zároveň so smrťou. Pre nás je to ľahko predstaviteľné, lebo žijeme v čase.

Otázka o tom, kde sú mŕtví po smrti, nie je len teoretická otázka vhodná na teologické dišputy. Každý sám si musíme odpovedať: „Kde budem ja po smrti?“ My, ktorí sme už teraz prijali Pána Ježiša ako svojho Záchrancu a Spasiteľa, máme zasluženie, že Ho budeme nasledovať v smrti a aj vo vzkriesení. Už teraz, od okamihu nášho znovuzrodenia, sa pre nás začal večný život.

Už teraz môžeme vedieť, čo bude po smrti a kam pôjdem: „¹⁰Kto verí v Syna Božieho, má svedectvo v sebe; kto neverí Bohu, urobil Ho klamárom, pretože neuveril svedectvu, ktoré vydal Boh o svojom Synovi.¹¹A toto je svedectvo, že Boh nám dal večný život, a tento život je v Jeho Synovi.¹²Kto má Syna, má život; kto nemá Syna Božieho, nemá život.

„¹³Toto som napísal vám, veriacim v meno Syna Božieho, aby ste vedeli, že máte večný život“ (J 1, 5, 10 – 13).

Spomínanie na zosnulých, ktorí zomreli ako veriaci v Krista, a uvažovanie o našej vlastnej smrteľnosti teda nemusí byť v beznádeji, ale môže byť v nádeji večného života.

Ján Szöllősi

musí diať práve pri východe slnka a viem, že mnohí to robíte vo svojej komôrke, a je to rovnako milé pred Bohom. Ale pre mňa to bolo čaro dovolenkovej atmosféry a relax tela i ducha. Asi každý už zakúsil, čo je to nespavosť. Počas tmavej noci, keď spánok neprichádza, často na nás doliehajú chmúrne myšlienky a starosti sa znásobujú. S príchodom nového dňa nastáva úlava a môžeme sa stotožniť so slovami žalmu: Moja duša čaká Pána viac ako strážcovia rána. Nemôžeme súbežne pozorovať východ a západ slnka. Sú od seba veľmi vzdialené. Túto vzdialenosť použil aj žalmista Dávid, aby vyzdvihol veľkosť Božej milosti a odpustenia. Ako je daleko východ od západu, tak daleko vzdialil od nás naše prestúpenia (Ž 103,12).

Som vďačný, že aj moje.

V. M.

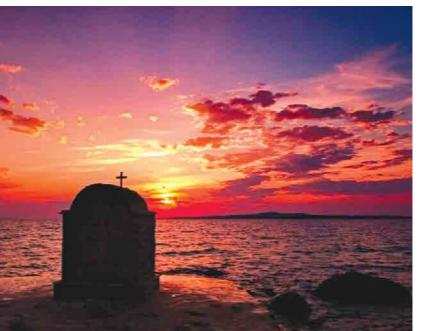
Koniec dňa

„Od východu slnka až po jeho západ nech je chválené meno Hosподinovo!“ (Žalm 113, 3) V prevažnej väčšine ľudia radšej pozorujú západ slnka ako jeho východ. (V obidvoch prípadoch nám zážitok môže zmaríť zlé počasie.) Jedným z možných dôvodov, prečo je západ slnka atraktívnejší, je, že si nemusíme priviesť. Môžeme si ho vychutnať dlhšiu dobu, lebo sa odohráva pozvoľne a až v samom závere sa slnko veľmi rýchlo skryje za horizont. Potom ešte hodnú chvíľu môžeme pozorovať nádherne sfarbenú oblohu. Ale pri východe slnka, najmä keď vykukne nad pohorím, je to doslova pár sekúnd, keď ho ešte môžeme fotografovať. Potom už jeho jas naberá na intenzite. Silným zážitkom pred východom slnka je brieždenie sprevádzané spevom vtákov. Ešte nebaďať ruch okolia a to priam nabáda človeka, aby sa v chvíľe pripojil ku vtáčikom. Je to povzbudzujúce, keď môžeme chváliť v modlitbe nášho Pána a zároveň prosiť o silu, ochranu a vedenie pre nový deň. Viem, že sa to ne-

Druhá myšlienka je späťa s krížom na kaplnke. Kríž, ktorý je znakom spásy, vyžaruje svetlo aj na začiatku dňa, celý deň a aj pri konci dňa. Evokuje vo mne Božiu nevyčerpateľnú milosť a na záver dňa mi ponúka možnosť zložiť pod kríž Kristov všetky bremena a hriechy, ktoré sa na mňa počas dňa prileplili. Tretia myšlienka sa zrodila, keď som ukladal fotky do počítaca. Pohľad na oblohu sfarbenú do červena mi pripomenal slová Pána Ježiša, ktoré adresoval farizejom, keď chceli, aby im ukázal znamenia z neba, ktoré by potvrdili jeho pôvod. „*Ked je večer, hovorievate: bude pekné počasie, lebo sa černeje nebo. Pokytc, tvárnosť neba viete posúdiť a znamenia časov neviete posúdiť?*“ Vieme rozpoznať znamenia, ktoré ukazujú na blízkosť druhého príchodu Pána Ježiša? Písma nám dostatočne zreteľne opisuje tiež znamenia a je na každom z nás, ako ich vnímame a ako sa na túto velkolepú udalosť pripravujeme.

Tu sa končia moje úvahy, ale každý čitateľ môže pokračovať v myšlienkach týchto veršov s pohľadom na svoj vlastný život.

Text a foto oboch článkov V. Malý

Spomienka na Radka...

S hlbokým žiaľom som sa dočítal, že Radko Hovorka odišiel k Pánovi. S Radkom sme študovali na Univerzite Komenského. On geológia, ja organickú chémiu.

Na spoločnú cestu nás priviedla vojenská príprava na vojenskej katedre, kde sme boli zaradení v tej istej učebnej skupine. Bol som vtedy hľadajúci katolík a vojenskú prípravu som bral dosť vážne, za čo sa mi práve od Radka dostalo prezývky „dotazník“, pretože som mal často „dotazy“ na to, čo nás učili. Jednu nedelu počas spoločného týždňa modlitieb som Radka uvidel v spoločnom spevokole BJB a Cirkvi bratskej na zhromaždení na Cukrovej ulici (v Bratislave). Tak sa začalo naše priateľstvo a moje pravidelné návštavy zboru BJB na Palisádach. Radko so mnou „na oplátku“ navštívil katolícky kostol.

Spomínam to preto, lebo pri časti liturgie, kde sa hovorí: „Dajte si znak pokoja“ a ako odpovede: „Pokoj a bratská láska nech je medzi nami“ a pritom si podajú ruky, Radko pojmenoval, že toto by zaviedol aj u nich v cirkvi. Ďakujem Bohu za tento čas, pretože pod mocným zvestovaním Božieho slova ústami požehnaného kazateľa brata Janka Krišku som prijal do svojho srdca Pána Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa.

Tak sa stal Radko Božím nástrojom, ktorým si ma Boh pritiahol a obetou Pána Ježiša Krista ma učinil svojím dieťaťom a bratom Radka Hovorku.

Tešíme sa na stretnutie s tebou u nášho Pána Ježiša Krista v nebesiach!

Roman Vida

(Pozn. redakcie: ...o Radkovi Hovorkovi sme uviedli články v čísle 1/2020)

S Radkom Hovorkom (upravo)...
na starej fotografií na Palisádach v Bratislave...

Niektoré padne do úrodnej pôdy!

Zrána rozsievaj svoje semeno a do večera nenechaj svoju ruku nečinnú, lebo nevieš, čo sa vydarí: to či ono, alebo či oboje bude dobré“ (Kaz 11, 6).

Ked 9. novembra 1989 padol vo východnom Nemecku berlínsky múr, zostaťo v tejto krajine ešte mnoho ruských vojakov. Niektorým kresťanom ležalo na srdci ich spasenie, a tak sa rozholidi dať každému ruskému vojákovovi Nový zákon v ruštine skôr, ako opustia Nemecko a vrátiťa sa do svojej domoviny. Vytvorili skupinku a s Novým zákonom vo vreckách navštěvovali ruské kasárne. Privítanie nebolo vždy priateľské. Raz ich jeden dôstojník ohrozil dokonca pištoľou. No napriek tomu im Pán Boh pripravil veľa príležitostí, aby mohli Nový zákon vojakom darovať. O 15 rokov neskôr cestoval jeden nemecký kresťan z mesta Meerane na Sibír, aby sa tam stretol s ruskými veriacimi. Jeden z nich mu rozpovedal osobne svedectvo o tom, ako našiel záchrannu v Pánovi Ježišovi Kristovi.

„V roku 1990 som bol ako voják v Nemecku a v Meerane som dostal ruský Nový zákon. Začal som si ho čítať a spoznávať svoj hrievny stav. Porozumel som, aký je Boží pohľad na mňa, prijal som Pána Ježiša za svojho osobného Spasiteľa a Záchrancu. Teraz môžem medzi svojimi krajanmi pracovať ako kazateľ a zvestovať im evanjelium.“

Ked sa nemecký kresťan vrátil domov, vyhľadal veriacich, ktorí v tom čase rozdávali Nové zákony, aby sa s nimi podeliť o toto radostné svedectvo. Ved sa nestáva často, aby sme videeli ovocie svojej duchovnej činnosti. Ale občas Pán Boh poodhrňne závoj, aby nám dodal odvahu ďalej pracovať na Jeho vinici a niesť zvest evanjelia vo svojom okolí. A čo ukáže večnosť? Možno nás premôže úžas, keď uvidíme, ako Pán požehnáva našu chabú snahu.

Zdroj: Dobrá sejba

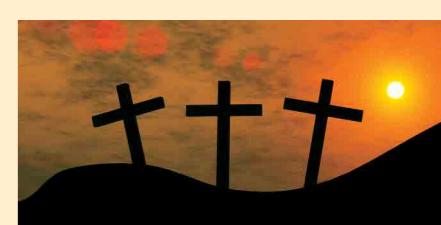
Jak málo stačí

Ježiš se modlil za své učedníky: „....aby byli uvedeni v dokonalosť jednoty a svet aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamílovat sis je tak jako mne... Dal jsem jim poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich“ (J 17, 23 a 26).

Vztek, smutek, bezmoc. Koho z nás nepochádza, když vidí zprávy o válečných konfliktech v svete, slyší statistiky o rozvodech apod. Mezi jednotlivcami i skupinami panuje miesto lásky a porozumenia ne-

vraživost a rozdelení. Zrejmé známe i z vlastnej zkušenosťi, jak málo někdy stačí k nedozumení a rozhádání se i s těmi, které máme rádi, a kolik úsilí je potřeba, abychom i malý konflikt zase urovnali. Ježišova slova o dokonalé jednotě pak zní jako čistá utopie. Ježišova slova ale nejsou ani předeštěření utopického plánu, ani výzva k něčemu neuskutečnitelnému. Ježiš nám vyprošuje od Otce, aby na nás ukazoval světu lásku, kterou si nás zamíloval, a aby nás sjednocoval. A nás Ježiš ujišťuje, že za cokoliv požádá Otce, On Mu to dá. Asi neuhasíme bezprostredně všechny válečné konflikty, ale nejsme vůči rozdelení, které panuje mezi lidmi, bezmocní. Můžeme pozvat Ježiše, aby byl v nás, můžeme se připojit k Jeho touze a prosbě, aby se v našich životech Boží lásku ukazovala jako silnejší než to, co rozděluje. A Otec nás bude přivádět k jednotě stále hlubší.

A. N.

Predplatné časopisu Rozsievač 2021

Milí predplatitelia, dăkujeme za váš záujem o časopis a veríme, že nám zachováte pria-zen aj naďalej. Sme za vás veľmi vdăční.

Chceli by sme vám oznámiť, že od roku 2021 sa menia predplatné podmienky. Predplatné je potrebné uhradiť prevodom na účet, nečakajte na platobný šek.

Predplatné na rok 2021 je potrebné zaplatiť do konca roka 2020. Urobte tak, prosím, aj keď ste dlhorocný predplatiteľ, zbor alebo jednotlivec. Ak ste však nový predplatiteľ, po-kojne nás kontaktuje aj neskôr.

Predplatné Slovensko

Predplatné pre jednotlivcov:

1. Kontaktujte nás prosím emailom: rozsievac@baptist.sk a napíšte nám, kolko kusov časopisu si chcete predplatiť. Uveďte adresu a kontakt na vás: mail alebo telefónne číslo.
2. V platbe uvedte svoje meno, ktoré sa zhoduje s menom objednávateľa.
3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.

Platbu za vás môže uhradiť aj niekto z vašej rodiny, len je potrebné, aby do správy pre prijímateľa napísal slovo Rozsievač a vaše meno. Ak by ste mali s niečím problém (napríklad, že nemáte mailovú adresu, alebo ste nedopatrneni nezaplatali včas), prosím zavolajte na tel. číslo 0911 813 824 a my vám vydeme v ústrety.

Ak by ste chceli časopis odoberať, ale nemôžete si to dovoliť, kontaktujte nás, prosím, tiež, a my sa vám pokúsime vyjsť v ústrety. Nechceme, aby boli peniaze prekážkou.

Predplatné pre zbyty:
1. Kontaktujte nás prosím mailom: rozsievac@baptist.sk a napíšte nám, o koľko kusov predplatného máte záujem. Uveďte adresu zboru a meno osoby, ktorá objednávku vybavuje, a kontaktné údaje na ňu.

2. Uhradte predplatné na bankový účet BJB v SR vedený v Slovenskej sporiteľni. Ako variabilný symbol použite číslo vášho zboru podľa platného číselníka.

3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.

Časopis báli distribučná firma a rozposielala Slovenskú poštu. Ak by nebolo čokolvek v poriadku (napr. vám neprišiel časopis, alebo vám prišlo menej kusov), kontaktujte nás mailom alebo na telefóne číslo a my sa to pokúsime napraviť.

Rozsievač vychádza 11x do roka.

Cena výtlaču a číslo účtu:

Odberatelia v SR: Predplatné 18,- € na rok (cena jedného výtlaču 1,64 €) + poštovné, **Poštovné zbyty:** 3,- € za kus a rok, **jednotlivci:** 5,50 € za kus a rok.

Cíl účtu SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napíšť meno odberateľa. Variabilný symbol: 888.

Kontaktná osoba pre Slovensko:
Ráčel Orvošová, tel. č. 0911 813 824, email: rozsievac@baptist.sk

Predplatné Česko

Milí bratři, milé sestry, děkujeme za váš zájem o časopis. Věříme, že nám i nadále zachováte přízeň. Jsme za vás velmi vděční.

Chceli by sme vám oznámiť, že od roku 2021 sa menia predplatné podmienky. Predplatné je potrebné uhradiť prevodom na účet, nečakajte na platobný šek.

Predplatné na rok 2021 je potrebné zaplatit do konca roku 2020. Urobte tak, prosím, aj keď ste dlhorocný predplatiteľ, zbor alebo jednotlivec. Ak ste však nový predplatiteľ, pojme nás kontaktuje aj neskôr.

Predplatné Slovensko

Predplatné pro jednotlivcov:

1. Kontaktujte nás prosím emailom: rozsievac@baptist.sk a napíšte nám, kolko kusov časopisu si chcete predplatiť. Uveďte adresu a kontakt na vás: mail alebo telefónne číslo.
2. V platbe uvedte svoje meno, ktoré sa zhoduje s menom objednávateľa.
3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.

Platbu za vás môže uhradiť aj niekto z vašej rodiny, len je potrebné, aby do správy pre prijímateľa napísal slovo Rozsievač a vaše meno. Ak by ste mali s niečím problém (napríklad, že nemáte mailovú adresu, alebo ste nedopatrneni nezaplatali včas), prosím zavolajte na tel. číslo 0911 813 824 a my vám vydeme v ústrety.

Ak by ste chceli časopis odoberať, ale nemôžete si to dovoliť, kontaktujte nás, prosím, tiež, a my sa vám pokúsime vyjsť v ústrety. Nechceme, aby boli peniaze prekážkou.
Predplatné pro zbyty:
1. Kontaktujte nás prosím mailom: rozsievac@baptist.sk a napíšte nám, o koľko kusov predplatného máte záujem. Uveďte adresu zboru a meno osoby, ktorá objednávku vybavuje, a kontaktné údaje na ňu.

2. Uhradte predplatné na bankový účet BJB v SR vedený v Slovenskej sporiteľni. Ako variabilný symbol použite číslo vášho zboru podľa platného číselníka.

3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.

Časopis báli distribučná firma a rozposielala Slovenskú poštu. Ak by nebolo čokolvek v poriadku (napr. vám neprišiel časopis, alebo vám prišlo menej kusov), kontaktujte nás mailom alebo na telefóne číslo a my sa to pokúsime napraviť.

Rozsievač vychádza 11x do roka.

Cena výtlaču a číslo účtu:

Odběratel v ČR: Predplatné 484,- Kč (cena jednoho výtisku 44,- Kč) + poštovné,
Poštovné jednotlivci: 252,- Kč za kus a rok.
Celkem: 736 Kč.

Číslo účtu ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol: 911 840.

Kdybyste chtěli časopis odebírat, ale nemůžete si to dovolit, kontaktujte nás, prosím a my se vám pokusíme vyjít vstříc. Nechceme, aby byly peníze překážkou.

Časopis báli a do Českého odvádí distribuční firma v Bratislavě a u nás jej rozesílá Česká pošta. Pokud by cokoliv nebylo v pořádku (např. vám nepřišel časopis nebo vám přišlo méně kusů), kontaktujte nás mailom alebo na telefonický číslo: 734 596 635. Pokusíme se to opravit.

Děkujeme.

Kontaktní osoba pro Česko:
Marie Horáčková, tel. č.: 734 596 635, mail: majka.horackova@seznam.cz

Bůh nám dal svobodu

Je třeba pomáhat lidem, aby se nejprve usmířili sami se sebou. Jen tak mohou děkovat Bohu, že je stvořil takové, jaký jsou. Jen tak se jejich životní stopa může stát dokonce i stopou požehnání. Jinak to bude stopa pustošení, ničení, nenávisti a hořkosti nejen v cizím prostředí, ale i ve vlastní rodině.

V Bibli (Gen 37) můžeme číst, jak bratři ne-náviděli Josefa proto, že jej otec (Jákob) obzvlášť miloval. Chtěli jej i zabít a nakonec jej prodali do Egypta. Po dvaceti letech se bratři ocitají v Egyptě, setkávají se s Josefem a ten jim po několika zkouškách odpustí.

Je to silný příběh početné rodiny, kde vidíme moment rozhodování – udělat dobro nebo зло. A také pravdu, že i zlo může Pán Bůh obrátit v dobro. Jak je k nám Bůh milosrdný! Každý člověk má svobodu rozhodnout se proti ničení a pro usmíření. Jakmile se člověka dotkne Bůh, nemůže se už identifikovat se svou nenávistí. To je ta svoba, kterou dal lidem Bůh: Člověk se musí rozhodnout – pro život a proti smrti, pro dobro a proti zlu.

mh

Treba si zvolit'

„Kto verí v Syna, má večný život. Kto však odmíta Syna, neuzrie život, ale spočívá na něm Boží hnev“ (J 3, 36).

Nedávno som čítala takýto výňatok z jednej kázne Charlesa Spurgeona: „Nikto z vás nemá zmluvu so životom. Ak áno, ukážte mi ju! Nemáte ju? Tak mi dovolte, aby som vyslovil väčšie varovanie... Mnohým z vás sa už deň chýli ku koncu. Vidím vo vašich radoch veľa bielovlasých hláv. Priatelia, ste na prahu nebeského mesta, alebo na okraji večnej priepesti?“ Uvažujem a porovnávam. V 19. storočí chcel tento anglický evanjelist priviesť mocnými a nekompromisnými slovmi svojich poslucháčov k tomu, aby si uvedomili potrebu voľby. Dnes, o jeden a pol storočia neskôr už takéto slová takmer neodznejú ani z kazateľní ani v súkromných rozhovoroch. Vyhýbame sa dôrazu na volbu, evanjelium ponúkame v tolerantnejšej forme, opatrné. Nehovoríme o hriechu – v krajnom prípade len o vine. Veľmi starostlivo sa vyhýbame zmienke o večnom trápení. Moderný človek to nechce počuť a pripať, lebo jeho názor je: POTOM bude všetko v poriadku, alebo nebude NIČ. Ale pozor! Realita sa nezmení, ak budeme hovoriť polovičnú pravdu. Existencia každého človeka má pokračovanie vo večnosti: buď prítomnosť Boha, ktorý je láska a svetlo, alebo trvalé odlúčenie od Noho v temnote večnej pripasti. Takáto je pravda Biblie a my ju máme hlásat zrozumiteľne, aj keď s jemnocitom. Nedajme sa vytlačiť na cestu polovičiatej zvesti Pisma, nepodláhnime trendom dnešných dní, ponúkajme nekompromisne potrebu voľby!

Elena Pribulová

Život J. A. Komenského...

V letošním roce si připomínáme významné výročí 350 let od úmrtí J. A. Komenského.

Během svého života si získal renomé především jako pedagog, především jako teoretik pedagogiky a autor mnoha spisů z tohoto oboru. Byl jediným tvůrcem originální, filosoficky ukotvené pedagogické soustavy v českých zemích. Zabýval se všeobecnou teorií výchovy, didaktikou, vytvořil speciální metodiku výuky jazyků a sám sepisoval originální učebnice. Už za Komenského života si získaly mimořádnou oblibu jeho jazykové příručky. Je považován za zakladatele moderní pedagogiky a vysloužil si přízvisko „Učitel národů“.

Narodil se 28. 3. 1592. Ve dvanácti letech Jan osírel. Během krátkého období přišel o otce, matku a dvě sestry, patrně v důsledku moru. Ujala se ho jeho teta ve Strážnici. Každý den musel tvrdě pracovat ve mlýně, krátce navštěvuje školu ve Strážnici, ta ale nenaplnuje jeho vnitřní touhu po poznání. O rok později (1605) vpadli na Moravu uherští povstalci – Bočkajovci, a ti zničili a vyplenili Strážnici a okolí. Také Komenského dědictví po rodičích, rodinný dvůr v Uherském Brodě byl vypálen.

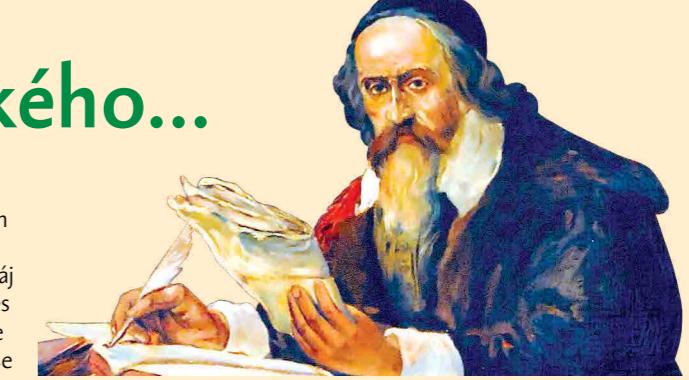
Gymnázium v Přerově začíná Komenský studovat až v 16 letech. Komenský zaujal významného šlechtice Karla Staršího ze Žerotína svým vztahem ke studiu, zároveň pracovitostí a odpovědným postojem k životu. Ten se proto rozhodne podporovat Komenského studia na akademii v německém Herbornu (1611–1613) a na univerzitě v Heidelbergu. Zde prožívá Komenský štastná léta a objevuje krásu vzdělávání. Po studiích působí jako učitel na gymnáziu v Přerově (1614–1617). Žení se s Magdalennou z Vizovic, je vysvěcen na kněze Jednoty bratrské, působí jako kazatel sboru Jednoty bratrské ve Fulneku a učitel na bratrské škole. Zakládá rodinu a toto období (1616–1621) patří mezi jeho nejžádavnejší.

Roku 1618 začíná 30letá válka a po prohrané bitvě českých stavů na Bílé hoře (1620) hrozí protestantům smrt. Komenský se zdráhá utéct od rodiny, ale jeho manželka ho k tomu přiměje. Ukyrává se na panstvích Karla ze Žerotína v okolí Brandýsa nad Orlicí. Když je daleko od rodiny, zastihne Komenského zpráva o smrti manželky a jeho dvou dětí, z nichž druhé dítě dosud ani neviděl. To ho velmi zdrtí. Další ránon je spálení jeho drahé knihovny veřejně na fulneckém náměstí – přihlíží tomu i jeho žáci

Prokázat milosrdenství a pomoc trpícím bylo pro ně přednější než jejich vlastní život.

V Lešně Komenský působí jako učitel a později rektor vyššího bratrského gymnázia. Hodně píše a jeho „Brána jazyků otevřená“ ho proslaví po celém světě, kniha je průlomem v učení se cizím jazykům, dodnes jsou všechny jazykové učebnice postaveny na Komenského metodách.

Dokonec, když je přijat svědkou královou Kristinou, ta s ním hovoří plyně latinsky a sděluje mu, že se naučila latinsky podle jeho knihy Brána jazyků otevřená. Slavná je i jeho vyučovací metoda škola na jevišti neboli

(z donucení kapucína Bonaventury). Ve svém smutku píše ohromné dílo „Labyrint světa a ráj srdce“, které je dodnes slavné. Bylo vydáno ve 123 vydáních a hraje se v divadlech.

Později (1624) se Komenský ožení podruhé a narodí se mu čtyři děti (s Marií Dorotou má tři dcery a jednoho syna).

České protestantské šlechtě a duchovním je umožněno odejít vlasti do exilu, pokud katolickou víru nechtej přijmout. Prostý lid musí zůstat, podrobit se Habsburkům a přijmout katolickou víru.

Po vydání Obnoveného zřízení zemského (roku 1627) se situace v zemi ještě zhoršila, proto roku 1628 Komenský opouští vlast s celou svojí rodinou. Uchýlili se do polského Lešna, kde žila početná komunita Jednoty bratrské. Komenský stále doufá, že se jednou bude moci vrátit.

Když však podepsání „Vestfálského míru“ skončí 30letá válka, končí také naděje na návrat do vlasti. V Lešně vypukl roku 1631 mor a mnoho lidí umíralo. Komenský a mnoho dalších křesťanů, kteří do Lešna utekli před pronásledováním z Čech a Moravy, začali o umírající pečovat. Ostatní obyvatelstvo města se skládalo z Němců a Poláků, kteří naopak o nemocné nepečovali, nechávali je umírat v strašných podmírkách a po smrti je ani nepohřbili, ale jen zahrabali a psi mrtvá těla vyhrobávali. Komenský toti

HABAKUK NAŠEJ DOBY

Pavel Kondač

*I keby figovník nevypučal,
nezarodila by mi kukurica,
na poli pšenica od sucha vyhorela,
alebo vo vode vyhnila od koreňa,*

Bože môj, čo by som si počal?

*Ba, keby deti mi nariekali,
nedostali by ani kus chleba,
a keby dobytok v maštali vykapal,
zauládla by raz nevídaná bieda,*

čo by som si len v živote počal?

*Do našej Európy valia sa milióny
z Ázie, Afriky, z krajín, kde zúri boj...
Keby nás prepadli úbohí domorodci,
lebo im vysychal život a zdroj –*

ako by som ich u nás uvítal?

*Či by som dokázal radostne pospevovať,
velebiť ukrižovaného Spasiteľa
uprostred biedy a krutého hladovania?
Či by som rozdával i z môjho chleba?*

Bolo by tej skúšky i na mňa veľa!

*Veru, si radšej hrud'hrdo nevypínam,
a svoje kvality do neba nevynášam.
Rád by som bol tým hrdinom našej doby,
ale ma realita len malým robí.*

Kto ma z vás pozná, ten ma pochopí...

*Vraciam sa do knihy proroka Habakuka,
ktorý i v súžení zajasal na slávu Boha.
Dosiahol úžasné výšiny viery,
ktorá mu v trápení jedinou posilou bola.*

Či by som aj ja mal na vďaku dosť sily?

*Boh ma raz zo zeme do neba zavolá
možnože zo samej biedy a z katastrofy.
Bol by som hrdinom viery a nádeje, lásky,
súčasným odrazom Kristovej podoby?*

Bol by som Habakuk novodobý?